10. 1970

kuurojen lehti

tidskrift för döva

75. vuosikerta
årgång

KUUROJEN LEHDEN KANNEN SUUNNITTELUKILPAILU

Lehtemme kansi on kuluneen vuoden aikana, juhlavuoden kunniaksi, ollut hopeanhohtoinen. Vuoden 1971 alussa on jälleen siirryttävä normaaliin arkeen ja saadakseen lehdelle uuden kannen on toimituskunta päättänyt toimeenpanna suunnittelukilpailun.

Ohjeet:

Kilpailutöiden on oltava A4 koossa. Suurempiakin arkkeja voi käyttää, mutta tällöin on kilpailutyö rajattava A4 kokoon.

Seuraava teksti on sisällytettävä kilpailutyöhön:

kuurojen lehti
tidskrift för döva
1971

Kansikuvan koko ja sijoitus on huomioitava.

Koska kansi painetaan kahdella värillä mustan ollessa toisena värinä, on tämä huomioitava suunnittelussa.

Palkinnot:

I 300:—
II 200:—
III 100:—

Oikeus palkintosummien jakamiseen toisinkin, huomioiden kilpailun taso, pidätetään.

Nimimerkillä varustetut kilpailutyöt on lähetettävä joulukuun 5 päivään mennessä os: Kuurojen Lehti, Kansikilpailu, Lokero 62, Hämeenlinna. Mukaan suljetussa kuoressa oikea nimi ja osoite.

Liittomme toinen kirjeensulkijamerkkikeräys käynnistettiin syyskuun ensimmäisenä päivänä. Myynti tapahtuu edelleen puhelinmyyntinä, jota varten maa on jaettu 9 piiriin. Kunkin piirin myyntiä johtaa piiripäällikkö, jonka tehtäviin kuuluu puhelinmyyjien hankinta, myynnin valvonta jne. Päätoimiseksi keräyspäälliköksi on nimetty Jaakko Naukkarinen, joka johtaa keräystä liiton toimistosta käsin.

Kirjeensulkijamerkki on nyt pyöreä tarralappu, kolmivärinen kuvio symbolisoi korvaa, jota ääniaallot eivät tavoita. Merkin, joka sai 1. palkinnon kesällä järjestetyssä merkin suunnittelukilpailussa, ovat piirtäneet Anita Koskinen ja Risto Ojala.

KUUROJEN VI MAAILMANKONGRESSI PARIISISSA 29.7—5.8. 1971

Kongressi pidetään UNESCOn palatsissa. Kokousten ja keskustelujen lisäksi ohjelmassa on korkealuokkaista teatteri-, tanssi- filmiym. ohjelmaa esittäjinä kuuroja idästä ja lännestä. Lisäksi järjestetään pitkiä ja mielenkiintoisia retkiä Nizzaan, Marseilleen ja Pyreneille. Ne kestävätkin viikon tai pari. On myös päivänkestäviä retkiä. — Kongressikielinä ovat englanti ja ranska. Siis hyvät kuurot: kieliä opiskelemaan. Bonjour Monsieur et Madame. Parle-vous francais.

Kuurojen Liitto järjestää ehkä bussiretken kongressiin. Tästä sekä kongressin ohjelmasta myöhemmin lisää.

SANO SE KÄSIN —

uusi viittomakielen sanakirja kieltä opetteleville. Kirjassa on 300 hakusanaa, viittomat esitetään valokuvin, nuolipiirrosten havainnollistaessa käsien liikkeet. Kirjan hinta on 5:— + postikulut. Kirjaa voi tilata Kuurojen liiton toimistosta, Liisankatu 27 E 10, Helsinki 17. Yli 5 kpl:n tilaukset toimitetaan postivapaasti.

Kansikuva: »Lampaan keritseminen». Pasi Niemelä sijoittui tällä kuvalla pohjoismaisen kongressin yhteydessä järjestetyssä valokuvauskilpailussa toiseksi.

KUUROJEN LEHTI
Tidskrift för Döva

75 vuosikerta 1970

N:o 10

Toimitus
Expedition
Markkulantie 3, Hämeenlinna. Postiosoite: Lokero 62 Hämeenlinna. Puh. 24 289.

Julkaisija
Utgivare
Suomen Kuurojen Liitto r.y. — Finlands Dövas Förbund r.f.

Päätoimittaja
Huvudredaktör
Runo Savisaari, Riistapolku 1 C 29, Tapiola, puh. 462 755.

Toimitussihteeri
Red.sekr.
Jarmo Narmala, Lokero 62 Hämeenlinna, puh. 24 289.

Ruotsink. toimittaja
Svenskspr. red.
Rea Stadius
Minna Canthinkatu 1 A 11
Helsinki 25

Toimituskunta
Redaktionskommitté
Aura Ahlbäck, Soile Hämäläinen ja Ragnar Östman.

Tilaushinta
Prenumerationspris
1/1 vsk kotimaassa ja Pohjoismaissa 12:—, ulkomaille 14:—. Tilattavissa postitoimistoista.

Kirjoitukset ja kuvat on lähetettävä edellisen kuukauden 7 päivään mennessä. Kaikki maksut suoritettava Suomen Kuurojen Liitto r.y:n postisiirtotilille n:o 6825.

Suomen Kuurojen Liitto r.y.
Liisankatu 27 E 10, Helsinki 17. Puh. 638 154.

Puheenjohtaja
Rak.neuv. Runo Savisaari, Riistapolku 1 C 29, Tapiola, puh. 462 755.

Toiminnanjohtaja
Agrologi Jaakko Väisälä, Liisankatu 27 E 10, Helsinki 17. Puh. 638 154.

Rahastonhoitaja
Ekonomi Eero Laamanen, Liisankatu 27 E 10, Helsinki 17. Puh. 882 163.

Koulumuotoa etsimässä

Kuurojenkoulut perustettiin maassamme sata vuotta sitten internaattikouluiksi. Lasten tuli saada erityisopetusta erityisopettajilta erityiskouluissa. Vanhemmat saivat luovuttaa lapsensa vieraiden ihmisten hoitoon ja kasvatettaviksi. Muuta mahdollisuutta ei silloin ollut tarjolla.

Nyt ovat ajat muuttumassa. Opetusmenetelmät ovat kehittyneet. Vanhempien osuus kasvatuksessa on oivallettu. Muusta maailmasta eristetyn internaattikoulun haitat on tuotu esille. Auto on tullut kuvaan ja tielaitos on kehittynyt. Tämä kaikki on johtanut siihen, että vanhaa klassillista koulumuotoa on lähdetty kehittämään ja muuttamaan. Siellä, missä ihmisiä ja myös kuuroja lapsia on paljon, on perustettu kunnallisia tai piirikunnallisia kouluja, joissa lapset käyvät kotoa käsin. Toisaalta on ryhdytty toteuttamaan integraatiota, kuuroja lapsia on sijoitettu kuulevien lasten joukkoon. Näin saadaan kuurot »kuuleviksi», väittävät eräät asiantuntijat.

Mitä muualla ensin, sitä myös meillä Suomessa.

Vuonna 1968 ilmestyi mietintö kuulovikaisten kouluolojen uudistamisesta. Siinä ehdotettiin Turun ja Kuopion kuurojenkoulujen lakkauttamista ja kolmentoista koulupiirin muodostamista. Ehdotusta ei kaikkialla tervehditty hurraten. Arvosteltiin pitkiä koulumatkoja, 2—50 km päivittäin. Ennen kaikkea todettiin sekä kuurojen että kuurojenopettajien taholta, että oppilasaineksen ollessa pieni, muodostuvat luokat heterogeenisiksi, ja tämän seurauksena tulokset huononevat entisestään. Tämähän ei voi olla uudistuksen tarkoitus.

Opetusministeriö tutki aikansa asiaa, jonka jälkeen hallitus antoi esityksen eduskunnalle kansakoululain muuttamisesta edellä mainitun mietinnön mukaisesti. Eduskunta mietti asiaa ja kuuli asiantuntijoita, jonka jälkeen se palautti asian hallitukselle kehoittaen vielä tutkimaan asiaa paremman ratkaisun aikaansaamiseksi. Syyskuun 16 päivänä kutsui opetusministeriö järjestöt pieneen neuvotteluun pohtimaan asiaa. Tämän jälkeen asia taas alkaa kulkea johonkin suuntaan.

Uudistukset ovat hyviä silloin, kun tapahtuu parannusta entiseen. Älköön kuitenkaan mentäkö liian pitkälle. Suomi on harvaan asuttu maa. Otettakoon tämän vuoksi askel kerrallaan. Toteutettakoon mietinnön ehdotukset vain osittain. Perustettakoon koulupiirit vain sellaisiin paikkoihin, joissa väestöpohja on 200.000 eikä 100.000, niinkuin mietinnössä. Tällöin tulee tässä vaiheessa koulupiirejä vain neljä, nimittäin Helsinkiin, Turkuun, Tampereelle ja Lahteen. Muuttoliikkeen johdosta niitä tulisi myöhemmin muutamia lisää. Tällöin voidaan lakkauttaa vain toinen ehdotetuista kouluista.

Ajat muuttuvat. Kohta ollaan viisipäiväisessä kouluviikossa. Tutkittakoon, mitä tämä vaikuttaa kuurojenkouluihin. Eräs vaihtoehto on viisipäiväinen internaattikoulu ja kuljetus viikottain kotiin. Tällöinhän matka voisi olla pitempikin kuin 50 km. Tällaisella koulumuodolla saattaisi olla sekä internaattikoulun että päiväkoulun etuja enemmän kuin niiden varjopuolia. Tämäkin vaihtoehto, jota naapurimaassammekin jo kokeillaan, on tutkimisen arvoinen silloin kun etsitään uutta, nykyistä parempaa koulumuotoa.

Pohjoismainen XI kuurojenkongressi 10-14. 8. 1970 Örebrossa

Ruotsin Kuurojen Liitto oli valinnut kauniin Örebron kaupungin XI Pohjoismaisen kuurojenkongressin pitopaikaksi, ja hoitanut järjestelyt siten että kaikki tilaisuudet voitiin pitää samassa rakennuksessa.

Kongressia edeltävänä maanantaina oli Pohjoismaisen yhteistyötoimikunnan kokous, missä käsiteltiin yhteisiä asioita.

Avajaisissa 10.8. lausui Ruotsin Kuurojen Liiton puheenjohtaja Harry Fredriksson kaikki osanottajat tervetulleiksi, sen jälkeen esitettiin »Hiljainen prologi».

Tanskan, Norjan ja Suomen liittojen puheenjohtajien tervehdysten jälkeen esitti Örebron läänin maaherra tervehdyksen mikä osittain oli humoristisessa sävyssä ja sai suuret suosionosoitukset. Tämän jälkeen sosiaaliministeri Sven Aspling puhui ja Ruotsin Liiton puheenjohtaja kiitti puheesta. Pohjoismaiselta nuorisoleiriltä Trillevallenista esitettiin sitten yhteenveto ja toivomuslista kongressille. Avajaislounas tarjottiin kauppakamarin salissa missä muuten melkein kaikki illanvietot j.m.s. järjestettiin. Vanhassa Nikolainkirkossa oli iltapäivällä jumalanpalvelus ja illalla oli kahvi- ja tanssitilaisuus kauppakamarin salissa.

Tiistaina 11.8. alkoivat varsinaiset kongressi-istunnot Ole Plumin johdolla. Ensimmäisen alustuspuheenvuoron käytti Tukholman työmarkkinahallituksen toimistopäällikkö Albert Bergh, aiheesta työmarkkinoiden vaatimukset ja kuuron teoreettisen ja ammattikoulutuksen tarve. Hän jakoi antoisan esitelmänsä 9 osaan:

1) Taloudelliset olot
2) Tekniset olot
3) Turvallisuus ja huolto
4) Yksilö
5) Kuuro työmarkkinoilla
6) Kuuron koulutus
7) Normalisointi
8) Työmarkkinahallituksen vastuu
9) Päätöshuomautukset

Lyhennelmä hänen esityksestään:

Tunnusomaisin piirre on tuotannon nopea kasvu. Jokaista yksilöä kohti on tänään 2½ kertaa niin paljon tuotteita ja palveluksia kuin 30-luvun alussa ja 10 kertaa niin paljon kuin 1800-luvun jälkipuoliskolla.

Ihmistä ei enää sido jokapäiväinen taistelu elannosta, taistelu, joka aikaisemmin asetti ahtaat rajat tarpeille ja vielä ahtaammat niiden tyydyttämiselle, mikä aiheutti toiveiden asettamisen lyhyellä tähtäimellä ja mikä teki todellisuudesta uhkaavan. Hyvinvointi on ensisijaisesti mittava sellaisilla termeillä, mahdollisuutena aikaansaada vaihtelevampi ja sisältörikkaampi inhimillinen olemassaolo.

Tuotanto on keskeisellä sijalla samalla kuin oleellisesti suurempi osa väestöä kuin aikaisemmin saa toimeentulonsa matkailusta, kaupasta, opetuksesta ja muista palveluksia tuottavista toiminnanhaaroista. Maatalous on sen sijaan jäänyt yhä vähäisemmälle sijalle. Maatalousyhteiskunnasta on tullut teollisuus- ja palveluvaltio, ja jatkuva kaupunkilaistuminen on myös aiheuttanut uusia vaatimuksia yksilölle, tapojen, normien, kanssakäymisen ja rentoutumiskeinojen muutoksia.

Tämä on nähtävissä kaikkialla pitkälle kehittyneissä teollisuusvaltioissa. Pohjoismaiden vertailu tosin osoittaa, ettei työvoiman prosentuaalinen jakautuma eri maissa ole aivan samanlainen.

Tuotantosuuntauksen muutoksen huomiota herättäviä ilmauksia viime vuosina ovat olleet yritysten sulkemiset ja fuusiot mm. siitä syystä, että keskittämistä on tapahtunut suurempiin yritysyksikköihin ja että eräillä aloilla on syntynyt menekkivaikeuksia.

Olemassaoloamme ohjaa suuressa määrin räjähdysmäisen teknillisen muutoksen tulokset. Pitkälle kehitetty teknologia varustaa meidät jatkuvasti uusilla apuvälineillä, tehokkaammilla ja halvemmilla tuotantomenetelmillä.

Suuret yritykset soveltuvat lisäksi paremmin yhä koneellisemmille valmistuslaitoksille.

On siis odotettavissa, että jatkuva rakennemuutos tulee jättämään jälkensä yhä automaattisempien valmistustapojen muodossa. Tekninen kehitys asettaa suuret vaatimukset työntekijäin liikkuvuudelle ja sopeutumiskyvylle uusissa tilanteissa, joten myös hänen oppimiskyvylleen.

Taloudellinen kehitystaso määrää myös yksilöiden vaatimustason sosiaaliseen palveluun nähden. Rinta rinnan taloudellisen kehityksen kanssa kehittyvät yhteiskunnan ponnistelut, joiden tarkoituksena on antaa ihmisille suurempaa turvallisuutta, parempaa koulutusta, enemmän vapaa-aikaa ja laajemmat mahdollisuudet tukitoimenpiteisiin, hoitoon ja huoltoon.

Voidakseen antaa jokaiselle yksilölle työn, joka on suhteessa tämän toivomuksiin ja mahdollisuuksiin, ovat pohjoismaat luoneet julkisen työnvälityspalvelun ja lisäksi eräiden ryhmien kohdalla ryhtyneet erikoistoimenpiteisiin. Vammaisille, joita fyysisten, psyykkisten tai sosiaalisten rasitustekijöiden vuoksi on vaikeata sopeuttaa suoraan avoimille työmarkkinoille, on annettava erityistä tukea.

Kuntouttaminen on siis työmarkkinapolitiikan tärkeä osa, varoillaan on sen tuettava vammaista, joka tarvitsee sen palveluksia, myötävaikutettava hänen turvallisuuteensa työelämässä ja hänen sopeutumiseensa siihen.

On puhuttu sellaisista asioista kuin tuotanto, teknologia, automaatio, rakennemuutokset, palvelutoimenpiteet, sosiaaliset muutokset. Voidaan syyllä kysyä missä kohdin y k s i l ö tulee mukaan kuvaan. Onko ihminen vain pilkku yhteiskuntaarkkitehdin rakennuspiirustuksissa, numero tilastotieteen yhteenlaskussa?

Työmarkkinapolitiikan päämäärän, täysi ja vapaa työllisyys, on oltava yhdenmukainen yksilön toivomusten kanssa saada työtä, joka häntä tyydyttää.

Mikä on sopivaa työtä, sen voi viime kädessä ratkaista vain ihminen itse, hänen viihtyvyytensä tai viihtymättömyytensä tehtävässään.

Kuurolle tilanne luonnollisesti on hankala yhteiskunnassa ja kulttuurissa, joka jo edellytyksillään vaatii paljon kommunikaatioita, kontakteja ja informaatiota jäsentensä välillä. Kuuro eristetään helposti ei vain kuulon ja puheenmahdollistamasta yhteydestä vaan myös innoittavasta työyhteydestä. Tässä kohdin on kuuron eristäytyneisyys murrettava — myös hänellä on oikeus mielekkääseen ja tyydyttävään työhön.

Miten sitten tämän periaatteellisen oikeuden laita on käytännössä? Onko kuurolla mahdollisuus toteuttaa itsensä ja kehittyä käytännön ammatissaan. Tässä kohdassa on valitettavasti todettava suuria puutteita. Vamma on laadultaan sellaista että on vaikeata löytää tyydyttäviä työtehtäviä. Teollisuus asettaa yhä ankarammat vaatimukset työntekijöilleen; tekninen ja taloudellinen paine muodostuvat kuuroille erittäin tuntuvaksi. Kehitys ja sen mukanaan tuomat muuttuneet työvaatimukset ovat monissa kohdin kuuroja vastaan. Palveluammatit vaativat vilkasta kommunikaatiota. Käsityöläisammattien poistaminen, joissa hyvin koulutetut kuurot aikaisemmin ovat sopeutuneet hyvin on ollut myös heille epäedullista. Yleisesti voidaan sanoa, että kuuroja löytyy n.s. heikosti palkatuista ammateista. Aistivammaan liittyy, kuten niin usein on laita, myös taloudellinen ja sosiaalinen vammaisuus.

Missä ammateissa he ovat edustettuina? Ilahduttava tosiasia on se, että enää ei voida puhua erityisistä kuurojen ammateista, kuuroja löytyy työelämän laajalla sektorilla — sektorilla, jota kuitenkin edelleen on laajennettava.

Ruotsalainen tutkimus, joka on suoritettu jotta voitaisiin selvittää miten kuurot jakautuvat eri ammatteihin, on antanut tästä selvän tiedon. Tutkimus käsitti 5- vuotiskautta. Se kattoi kaikki oppilaat, jotka ovat päättäneet kuurojenkoulun ja sen jälkeen käyneet jatkokoulun ja sen jälkeen kuurojen konsulentin avulla tai mahdollisesti muulla tavalla olivat hakeutuneet työelämään. Oppilaita oli noin 500. Osoittautui että 95 % niistä oppilaista, jotka olivat käyneet kuurojenkoulun jatkokoulua tai valmistavaa tai loppuunvietyä ammattikoulua itse elättivät itsensä.

Ilmeistä oli, että vain äärimmäisen harva oli hakeutunut edelleen ammatteihin, jotka vaativat laajemman koulutuksen. Hallitsevina ovat käsityöläisammatit, konetyöt, ammatit joissa käytännön koulutus on hallitseva ja teoreettinen koulutus ei vaadi kovin paljon. Tästä seuraa myös, että he sijoittuvat suhteellisen alhaisiin palkkaluokkiin ja että he ovat alttiimmat siirroille. Heillä on vaikeampaa sopeutua uuteen ammattiin, jos heidän on lopetettava työ jossa he ovat. Niinikään osoittautuu, että kuurot takertuvat työhön, joka heillä on. Myöhemmin suoritetun tutkimuksen mukaan kuulovammaisten kohdalla ammattiinjääneisyyden prosenttiosuus oli suurin (59 %) niistä kuntoutta hakevista, jotka oli sijoitettu avoimille markkinoille. Tätä ei pidä nähdä osoituksena heidän työtyydytyksestään ja viihtyvyydestään tehtävässä, vaan merkkinä heidän pelostaan vaihtaa työtä, heidän vaikeuksistaan sopeutua uusiin työvaatimuksiin, heidän pelostaan jäädä ilman uutta työpaikkaa.

Sana normalisointi merkitsee katsantokantaa, että vammainen niin pitkälle kuin vamma sen mahdollistaa, yhteiskunnan tarjoaman tuen ja hoidon turvin voi elää kuten muut.

Yhdentyminen on keino tämän saavuttamiseksi: Esimerkiksi peruskoulussa kaikki käyvät koossapysyvissä luokissa — suurin piirtein riippumatta lahjakkuuden tasosta ja laadusta tai vammasta. Tämä periaate on kaksitahoinen: T o i s a a l t a se koskee poikkeavia, haluaa lieventää heidän alttiuttaan antamalla heidän käytettäväkseen järjestelyitä, jotka ovat avoinna kansalaisille yleensä, t o i s a a l t a se koskee ei-poikkeavia, haluaa käytännön kontaktien avulla opettaa heitä hyväksymään ja ymmärtämään niitä jotka eivät joka suhteessa ole samanlaisia.

Basilier painottaa, miten juuri halu normalisoida lasta aiheuttaa sen etteivät vanhemmat halua heidän oppivan sormiaakkosia ja viittomakieltä. Ruotsissa suoritettu tutkimus on osoittanut että vain 15 % kuuroista oppilaista puhuu ymmärrettävästi.

On uskottu, että viittomakieli on estänyt puheen ja huulioluvun kehittymistä. Mutta monet tieteelliset tutkimukset ovat osoittaneet, että lapset jotka saavat käyttää viittomakieltä yhdessä puheen kanssa ovat taitavampia sekä huulioluvussa, että kirjakielessä. He puhuvat yhtä hyvin tai huonosti kuin ne, jotka ovat saaneet puhtaasti artikulaatio-opetusta.

Uudelleen koulutuksen tulee tällöin tähdätä ammatinsuuntaukseen, joka antaa kuuroille mahdollisimman suuren mahdollisuuden toteuttaa itseään.

Kuntouttamisen tehtävänä on erilaisin toimenpitein laajentaa vammaisten ammatinvalinnanmahdollisuuksia ja helpottaa hänen sopeutumistaan ammattielämään.

Kuuron kohdalla on vielä paljon tehtävissä. Heidän on saatava yhtäläiset mahdollisuudet työhön sijoittumiseen joka vastaa heidän lahjakkuuttaan ja edellytyksiään. Ei vain yksilön ole sopeuduttava työelämän vaatimuksiin, on myös vaadittava että työelämä sopeutuu yksilön vaatimuksiin.

Konsulentti Annalise Harboe, Tanska, esitti alustuksen johdosta mm.: Kuurolle koulutus sinänsä kommunikaatiovaikeuksien vuoksi on probleema, samoin luonnollisesti myös uudelleenkoulutus.

Muuttuvat työmarkkinat, jotka vaativat usein muuttuvia prosesseja, eivät siksi sovi kuuroille. Kuuro haluaa mieluiten sellaisen koulutuksen, jonka jälkeen hän voi saada työpaikan, jota pystyy hoitamaan tietoisena siitä, että saa olla siinä vuosikausia ja siten tuntea itsensä turvalliseksi työssään. Mutta nykyinen työmarkkinatilanne on riistämässä tämän turvallisuuden tunteen häneltä.

Mitä me voimme tehdä, jotta kehitys ei etääntyisi kuurosta.

Kohtaamme kuurojen huollon ristiriidan: Toivotaan yhdenmukaistamista ja kuurojen ryhmän keskitystä, mutta kerta toisensa jälkeen huomaamme, että pienen ryhmän tehokas panos tapahtuu keskitetyn opetuksen avulla.

Kouluhallitus on yhteistyössä Ruotsin Kuurojen Liiton kanssa aloittanut suurenmoisen pioneerityön kouluttaessaan tulkkeja ja avoimien työmarkkinoiden tarjonta yhdistyneenä kuurojenkonsulentin ja tulkin kanssa näyttää minusta mahdollisuudelta. On täysin välttämätöntä käydä tarmokkaasti käsiksi niihin pulmiin, jotka liittyvät kuuron ammattikoulutukseen, jotta ei huomispäivän kuuro tuntisi olevansa vieläkin huonommassa asemassa kuulevaan työtoveriinsa nähden, kuin sinä aikana jolloin me puhuimme S-ammateista (suutari, räätäli, puuseppä). Silloin oli hänellä kui-

tenkin työn iloa valmistaessaan henkilökohtaisesti käsityötä.

Ensimmäinen edellytys on, että varoja sijoitetaan paljon enemmän kuin tänä aikana kuurojenhuoltotyöntekijäin koulutukseen.

On oikein, että se henkilökunta, jonka vastuulla asia on — kuten Albert Bergh mainiosti sanoo, tietää että, sen tehtävänä on:

1. Informoida kuurolle valintavaihtoehdot,
2. auttaa häntä oivaltamaan omat toivomuksensa,
3. auttaa häntä arvioimaan omat erikoistaipumuksensa,
4. informoida häntä työmarkkinoita koskevissa ajankohtaisissa mahdollisuuksissa,
5. auttaa kuuroa sovittamaan pieni mikroperspektiivinsä yhteiskunnan suureen markoperspektiiviin — että

tämä henkilökunta saa riittävästi aikaa itselleen voidakseen paneutua niihin kysymyksiin ja tilanteisiin ja oppiakseen keskustelemaan niiden ihmisten kanssa, joita heidän tulee ohjata.

Kuurojen konsulentilta vaaditaan erityiskoulutusta kuten kuurojen tulkiltakin, työtään vastaava koulutus.

Kohtuullinen määrä hyvin koulutettuja viittomakielentulkkeja, jotka työskentelevät hyvässä yhteistyössä konsulentin kanssa, on nähdäkseni välttämätön ehto sille, että kuuro voi tyydyttää tarpeen saada ammattikoulutus eliniäkseen. Mutta, jotta kuuro voisi käyttää hyväkseen sellaista palveluorganisaatiota, on kolmas ehto täysin luonnollinen, nimittäin, että kuuro hallitsee kuurojen kommunikaatiomenetelmät, mikä jälleen vie puolestaan meidät ikuiseen kouluproblematiikkaan, jota en halua tässä lähemmin käsitellä.

Neljäntenä ja viimeisenä ehtona haluaisin mainita, että viittomakielen tulkki — kunhan pääsemme niin pitkälle — tulee olemaan tunnustettu ja arvostettu yhtä luonnollisena osana palvelujärjestelmässä kuurojen kohdalla kuin kuulokoje on huonokuuloisille. Kuurojen tulkin työn tulee kuulua ammattina samaan joukkoon kaikkien muiden palveluammattien kanssa, joka, niinkuin Albert Bergh mainitsi johdantoesitelmässään, on ilmestynyt työmarkkinoille luonnollisena osana hyvinvointivaltiossa.

Vasta kun saavutamme tämän, on kuurolla mahdollista päästä osalliseksi hyvinvointivaltion kulttuuripalveluista ja osallistua vaihtelevien työmarkkinoiden tarjouksiin ja vaatimuksiin edes vähänkin samalla lailla kuin kuuleva.

Konsulentti Konrad Rendedal, Norja, esitti mm. seuraavaa: Sodan jälkeen on herännyt se havainto, että jos vammaisten on päästävä osalliseksi hyvinvoinnin kehityksestä, heille myös on järjestettävä erikoisia toimenpiteitä. Tätä seikkaa ajatellen valtio on antanut yhä suuremmat avustukset. Jos tarkastamme asiaa kuuron kannalta ei olosuhteet ole niin ilahduttavia, vaikka on myönnetty tarvetta olevan. On selvää, että kuuroilta puuttuu jotain. On todettava että viranomaiset ja ihmiset yleensä eivät ole omaksuneet sitä tietoa mitä tämä ryhmä tarvitsee.

Todellisuus on, että kun kuuro alkaa ammattiopintonsa, hän saa uuden puutteen kuuroutensa lisäksi — nimittäin hänen tietopuolinen tasonsa on paljon huonompi kuin normaalilla kuulevalla. Seurauksena on, että kuuron on vaikea omaksua ne tavalliset opetukset mitkä tarjotaan. Täytyy ilman muuta hyväksyä, että kuuro, kuuroutensa takia, ei voi päästä niin pitkälle kuin kuuleva tietomäärän saavuttamisessa.

Kun otamme kaikki seikat huomioon pitäisi kuurojen lasten kielikasvatus alkaa samanaikaisesti kuin kielikehitys alkaa normaalilla lapsella. Tanskassa 3—4-v. aikana on tulkittu kuuroille oppilaille kuulevien luokissa. Suurin vaikeus tulkeilla on ollut se, että kuurot oppilaat ovat tietopuolisesti olleet niin paljon kuulevien tovereiden jäljessä, että ensi sijassa on harjoitettu tukiopetusta.

Pitäisi tehdä kaikki mahdollinen, että kuuron kielikehitys parantuisi. Niin kauan kun hän on kielellisesti takapajulla on mahdotonta omaksua tietoja tarpeeksi, ja hänen on tyydyttävä ottamaan vastaan huonommat työtarjoukset.

Jos kuurolla olisi mahdollisuus pitää paikkansa tässä kehityksessä, hänellä pitäisi olla paras mahdollinen lähtöpiste ja työase — nimittäin kielikehitys niin lähellä normaalia kuin mahdollista.

TYÖMARKKINOIDEN VAATIMUKSET JA KUURON TEOREETTISEN JA AMMATTIKOULUTUKSEN TARVE

Keskustelupuheenvuoro
LIISA KAUPPINEN:

Kuulovammaisen asemaan työmarkkinoilla, ammatinvalintaan ja koulutukseen nähden voidaan todeta Suomessa olevan suurin piirtein sama tilanne kuin muissa pohjoismaissa.

Yhteiskuntamme talouselämän kehittyessä, sillä on ollut mahdollisuudet ottaa vastaan myös poikkeavat työnhakijat ja heidän työllistämisen mahdollisuuksien lisäännyttyä pyrittiin luomaan myös edellytykset laajemmalle kuntouttamistoiminnalle. — Yhteiskuntamme pystyy kouluttamaan lähes kaikki koulunsa päättäneet kuurot johonkin ammattiin. Työttömyys kuurojen kohdalla on ollut prosentuaalisesti samaa luokkaa muiden ryhmien kanssa. — Pinnalta katsoen asiat näyttävät olevan hyvässä järjestyksessä.

Meillä on invalidien ammatinvalinnanohjaus, mutta kuurojen kohdalla se ei toimi siten kuin olisi suotavaa. Kuurot jätetään usein eri ammattialojen tuntemuksen ulkopuolelle syystä, koska arvellaan, etteivät ne heille sovi. Kuitenkin voimassaolevan pohjoismaiden ammattiluokittelun pohjalta löytyisi monia eri mahdollisuuksia ja joukosta löytyy sellaisiakin aloja, jossa vammasta on pikemminkin hyötyä kuin haittaa.

On puhuttu, että kuurojen ammattientuntemusta ja ammattivalikoimaa pitäisi lisätä. Miksi ei siis ole informoitu eri ammattialoista laajemmalti ja aktivoitu kuuroja kiinnostumaan?

Yhteiskunnan kuulovammaisten ammatinvalinnanohjaus on tähän asti useimmiten ollut jonkin kuurolle totutun ammatin osoittamista ja suosittelemista.

Myös maassamme suoritetut tutkimukset tukevat sitä Ruotsissa suoritettua tutkimusta, että kuurojen ammattiin jääneisyys on suuri. Edelleen täällä suoritetusta eräästä tutkimuksesta käy ilmi, että se ei suinkaan johdu pääasiassa kuurojen pelosta vaihtaa työtä, heidän vaikeuksistaan sopeutua uusiin työvaatimuksiin, vaan myös muiden asenteesta: kun kuurolla kuitenkin on työpaikka, eikö sen pitäisi riittää. Mielekkäämpää työyhteyttä kaivatessaan kuuro usein leimataan tyytymättömäksi ja sopeutumattomaksi.

Aina ei olla kypsiä ottamaan vastaan kuuroa hänen kykyjensä edellyttämällä tavalla. Ennakkoasenteet ovat viime vuosikymmeninä voimakkaasti lievenneet, mutta eivät kuitenkaan kokonaan hävinneet. Tutkimukset ovat osoittaneet, että kuuron on vaikeampaa saada vakituinen työsuhde. Useimmiten hänelle tarjotaan vähemmän vaativaa työtä kuin mihin hänen ammattinsa edellyttäisi.

Kauppa- ja teollisuusministeriön ammattikasvatusosaston suorittaman tutkimuksen mukaan kuurojen kouluttaminen on yhteiskunnalle erittäin kannattavaa, sillä ammattikoulutuksen saatuaan he täyttävät hyvin paikkansa ja tehtävänsä, joten yhteiskunnalta edellyttäisi myös toimenpiteitä asenteitten muokkaamiseksi myönteisemmiksi eikä jättää sitä yksinomaan kuulovammaisten järjestöjen tehtäväksi.

Koko pohjoismaissa samoin periaattein toimivan peruskoulun tietopuolisen opiskelun oppiennätykset on pyritty asettamaan normaalikoulujen päämääriä vastaaviksi. Tämä on teoriaa, käytännössä siihen ei ole päästy. Koska toivottua tulosta opetuksen alalla ei ole saavutettu ja keskikouluopetusta korkeampaa opetusta ei ole järjestetty, ovat kuurot auttamattomasti heikommassa asemassa kilpaillessaan myöhemmin työmarkkinoilla kuulevien rinnalla. Kuten toimistopäällikkö Albert Bergh esitelmässään totesi, että on ehdottomasti selvitettävä ongelma, josta johtuu että kuurot yleisesti löytyvät pienituloisten joukosta.

Vammansa ja kielivaikeuksiensa vuoksi kuuro ei pysty valvomaan omia etujaan ja ongelmien tuominen yleiseen tietoisuuteen on hyvin rajoitettua. Kuuleva yleensä asettaa kuuron alistussuhteeseen kuuron omia asioita koskevissa kysymyksissä melkein kaikilla sektoreilla.

Edelleen toim.pääl. Berg mainitsi, että normalisoinnilla pyritään vammaiset sisällyttämään rakenteilla olevan »sosiaalisen palvelun» järjestelmään. Toivottavasti se tulee avaamaan myös kuuroille uusia mahdollisuuksia. — Normalisointi, yhdentyminen on arvokas keino jos sillä pystytään edistämään suvaitsevaisuutta, eikä ajauduta siihen, että vammaisuus korostuu, vaan kuuro tässä rakennelmassa oppii arvioimaan mahdollisuutensa ja hyväksymään vammansa.

Kuntouttajien ei pitäisi olla yksinomaan normaalikuuloisia, koska sillä vain korostetaan erilaisuutta.

Tulevaksi tavoitteeksi pitäisi asettaa alussa vaikkapa kuurojen kouluttaminen apuopettajiksi erilaisiin kuulovammaisten kouluihin. Sillä olisi psykologisen merkityksen lisäksi myös käytännön hyötyä, kuurot tuntevat toistensa maailman ja kielen.

Tässä vaiheessa on aika puhaltaa uutta henkeä myös koko kuulovammaisten huoltojärjestelmään: holhoavasta asenteesta — palvelevaan asenteeseen eli meidän on päästävä siitä, että kuuleva sanelee kuurolle mikä hänelle sopii ja mikä hänelle on hyväksi.

Yleisten sosiaalisten palvelujen lisäksi kuuroille on taattava lakisääteisesti mahdollisuus tarvittaessa saada tulkkeja ja opastajia erilaisissa tilanteissa ja asioissa. Tämän järjestelmän päämääränä on pidettävä sitä, että kuuron ei tarvitse mennä pyytämään apua parempiosaisilta, vaan hän voi tilata ja käyttää yhteiskunnan tarjoamia ja hänelle ilman muuta kuuluvia palveluksia. Muuten aatteet: normalisointi yhdentyminen, parhaat kykynsä työmarkkinoilla käyttävä yksilö y.m., jäävät vaille käytännön merkitystä.

Näin päästäisiin lähemmäksi eri ryhmien tasa-arvoisuutta ja kuuroilla olisi suuremmat mahdollisuudet kehittyä yhteiskuntarakennelmassamme ja toteuttaa itseään työelämässä.

(jatkuu)

J. V.

Näiden kiinteiden puheenvuorojen jälkeen alkoi ryhmätyöskentely kolmessa eri ryhmässä, eri huoneissa. Jokaisessa ryhmässä oli ruotsalainen puheenjohtaja ja sihteeri.

Suomen edustajan Liisa Kauppisen puheenvuoro on kokonaisuudessaan toisaalla lehdessä.

Tuomaan turinaa

Örebron kongressi on takanapäin. Se oli järjestyksessä yhdestoista pohjoismainen kongressi. Tuomas oli myös mukana ja toteaa eräitä huomioita, muutamia vain, jotka eivät ehkä liene tärkeimpiäkään.

Suomesta oli osanottajia kovin vähän, parikymmentä, eli vähemmän kuin ehkä koskaan ennen. Tuomas suri sitä menomatkalla kovasti. Pian suru kuitenkin haihtui. Todettiin, että Tanskasta oli vain kymmenkunta ja Norjasta parikymmentä. Koko osanottajamäärä oli vain hiukan toistasataa. Sitä rupesi sitten hiukan yksi ja toinen miettimään, mistä tämä johtuu. Toiset sanoivat, että elokuu on sopimaton kuukausi, mutta toiset sanoivat, että tällainen kongressi ei enää kiinnosta kuuroja. Tuomas uskoo edelliseen teoriaan, mikä merkitsee sitä, että viiden vuoden kuluttua Suomessa pidettävään kongressiin tulee taas enemmän väkeä. Varmasti tuleekin.

Ulkonaisesti olivat ruotsalaiset järjestäneet kaiken hyvin. Jokin asia olisi kuitenkin saanut olla paremmin. Ponsien laatiminen oli hiukan sattumanvaraista ja jouduttiin tekemään hutiloiden. Illat tulivat Tuomaalle hiukan pitkiksi, kun ainoa ohjelmanumero oli tanssi, jota taas Tuomas ei osaa. Käyttipä kuitenkin aikansa hyväksi ja puheli monien kanssa tärkeistä asioista.

Teatteri oli Tuomaan mielestä hyvä ja samoin uutuutena esitetty visuaalinen teatteri. Parasta oli tietysti se, että ryhmäkeskusteluissa pääsi tutustumaan muiden maiden ongelmiin ja saavutuksiin. Niistä aina oppii. Hyvää oli myös se, että oli tilaisuus solmia uusia henkilökohtaisia kontakteja.

HYVÄÄ JOULUA ja ONNELLISTA UUTTA VUOTTA

toivotukset on lähetettävä lehden konttoriin 10.11. mennessä. Maksu 1:— nimeltä, 3:— yhdistykseltä.

Mäntsälän Maatalousoppilaitos toiminut 30 vuotta

Oppilaitoksen päärakennus.

Huhtikuun 4. päivänä 1940 asetti valtioneuvosto prof. Fabian Langenskiöldin puheenjohdolla komitean valmistelemaan kiireellisesti suunnitelmia sotainvalidien, heidän omaistensa ja kaatuneiden omaisten huoltamiseksi. Komitea ehdotti, että Mäntsälässä sijaitseva Saaren kartano luovutettaisiin Invalidisäätiölle käytettäväksi sotainvalidien työkeskuksena, sen luovutus tapahtui 29.8. 1940 ja ensimmäiset sotainvalidit tulivat kurssikeskukseen 1.9. 1940. Saaren kartanossa sijainnut Invalidisäätiön, nykyinen Mäntsälän maatalousoppilaitos on toiminut siten 1.9. 1970 30 vuotta.

Invalidisäätiön Maatalousoppilaitos on suorittanut mittavan työn sotainvalidien ja -orpojen kouluttamisessa. Oppilaitos perustettiin yksinomaan sodasta kärsimään joutuneiden ammatillista koulutusta helpottamaan ja edistämään. Myöhemmässä vaiheessa on oppilaiksi otettu siviili-invalideja, kuuroja sekä kuuroutuneita kuin myös nykyisin enenevässä määrin täysin terveitä henkilöitä. Koulutus on lähes ilmaista. Kun invalidioppilaitten määrä väheni alle 50 %, luopui säätiö oppilaitoksesta v. 1967. Tämä jatkaa nyt toimintaansa valtion oppilaitoksena. Perinteenä on jäänyt Mäntsälän maatalousoppilaitoksen asetukseen ns. »invalidipykälä», jossa invalideille taataan oppilaitoksessa edelleenkin invalidihuoltolain edut.

Alkujaan kurssimuotoisesta koulusta on kehittynyt monipuolinen oppilaitos, joka jakaantuu sekä teknillisiin että maataloudellisiin opintosuuntiin.

Teknilliset opintosuunnat:

- metallityöosasto
- metalli- ja koneenkorjaustyön linja
- putkityön linja
- traktori-autoasentajan linja
- puu- ja maalaustyöosasto
- rakennustyöosasto
- maalaustyöosasto

Maataloudelliset opintosuunnat:

- maanviljelyskoulu
- puutarhakoulu
- kuurojen maanviljelyskoulu
- kuurojen puutarhakoulu

Opetusajat vaihtelevat 2—3 vuoteen.

Myös oppilasmäärä on lisääntynyt, alussa se oli 80 nyt n. 200. Tähän mennessä on oppilaitoksesta saanut päästötodistuksen 2346 oppilasta (n. 80 vuodessa), heistä 1513 teknillisiltä ja 833 maataloudellisilta opintosuunnilta. Oppilaita on ollut kaikkiaan 425 kunnasta. Oppilaitoksen täyttäessä 25 v. lahjoittivat useat kunnat vaakunansa, jotka nyt koristavat oppilasruokasalin päätyseinää. Samoin oppilasruokasalin seinää koristaa komea palkintokaappi, joka kertoo oppilaitoksen menestymisestä urheilussa, maatalousnäyttelyissä sekä tieto- ja taitokilpailuissa. Mainittakoon, että oppilaitos on v:sta 1967 osallistunut ja v. 1968 ja 1970 voittanut maanviljelyskoulujen välisen tieto- ja taitomestaruuden ja ollut v. 1969 kolmas. Tämän lisäksi ovat oppilaat voittaneet useita henkilökohtaisia mestaruuksia.

Huomattava merkitys oppilaitten saavutuksiin kilpailuissa sekä hyvä sijoittuminen työelämän palvelukseen on ollut n. 520 ha käsittävällä koulutilalla. Se on antanut runsaasti harjoitustyötä ei ainoastaan maataloudellisten koulujen vaan myös muiden osastojen oppilaille.

Koulutila on pitkälle koneellistettu. Sillä on mm. 7 traktoria, 2 leikkuupuimuria jne. Heinä korjataan kovapaalausmenetelmällä, siten heinän käsittely edullisissa olosuhteissa kestää vain n. 10 päivää. Täten jää tarpeeksi aikaa mm. kynnön ja leikkuupuimurin opetukseen sekä harjoitteluun. Lannat poistetaan kotieläinsuojasta koneellisesti ja lypsy suoritetaan putkilypsyjärjestelmällä suoraan tilatankkiin. Opetustyöt on koetettu saada mahdollisimman kiinnostaviksi. Koulutilalta on myyty siitoseläimiä paitsi kotimaahan myös Kanadaan ja Neuvostoliittoon.

Varsinaisen ammattikoulutuksen lisäksi on maatalousoppilaitos järjestänyt pääasiassa maataloushallituksen tukemana useita tilapäisiä kursseja maa- ja metsätalouden aloilla palvelevien jatkokoulutusta varten sekä Suomen Kuurojen liiton avustamana useita viittomakielen kursseja. Todettakoon vielä, että Mäntsälän kunnan pyynnöstä antoi oppilaitos v.v. 1955—58 kansakoulun VIII luokan 232 poikaoppilaalle ammatinvalinnanohjausta kahdeksalla eri osastolla. Tällöin jokainen oppilas työskenteli eri osastoilla viikon ajan saaden täten tuntuman eri ammatteihin.

Kolmekymmentä vuotta on ollut jatkuvaa kehitystä sekä opetuksessa että opetustiloissa. Viimeksi on valmistunut v. 1970 jätevesien puhdistuslaitos, joka on alallaan ensimmäinen Mäntsälässä, uudelleen sisustettu navetta sekä kuivuri viljasiiloineen.

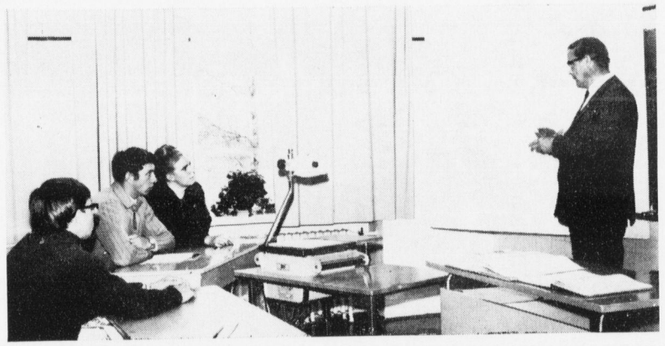

Kuurojen maanviljelyskoulun oppilaita oppitunnilla.

Oppilaitos on osallistunut monien laitteiden ja tuotteiden kehitystyöhön. Huomattavin työ, joskin monelle tuntematon on ollut maanviljelysneuvos Syrjäsen ja teknikko Paavolan yhteistyönä syntyneet S-P meijerikoneet, joiden alkutyö ja kehittely tapahtui oppilaitoksemme metalliosastolla viiden vuoden aikana ja jotka laitteet ovat nyt patentoituina maailmanmainetta saavuttaneita meijerikoneita.

Työnopetus on oppilaitoksen alusta lähtien suuntautunut käytännön työhön. Siitä on osoituksena mm. ne lukuisat rakennukset joita 30 vuoden aikana alueella on rakennettu tai uusittu. Kaikilla osastoilla on suoritettu tilaustyötä, joten turha näpertely on jäänyt pois. — Opetustyö on voimaperäistä. Tähän vaikuttaa se, että oppilaita otetaan rajoitetusti n. 20—30 % hakijoista ja ennenkaikkea se, että henkilökunta on kokenutta ja oppilaitoksessa viihtyvää ja että opetuksen päämääräksi on asetettu elävän elämän kulloinkin esittämät vaatimukset. Opetus ei saa olla normien täyttämistä, vaan ammattitaidon saavuttamista.

Tämän takia oppilaamme ovat haluttuja työelämään ja he ovat kehityskykyisiä, monipuolisia ja ovat menestyneet ammateissaan ja jatkokoulutuksessaan erittäin hyvin. Ehkä juuri tämän takia ovat työnantajat kiittäneet oppilaitoksesta lähteviä oppilaita ja nämä ovat hyvin sijoittuneet työttömyysaikoinakin.

Monipuolisen oppilaitoksen etuna on ollut alansa hallitseva opettajakunta, jonka asiantuntemusta ja ammattitaitoa käytetään jatkuvasti hyväksi eri osastoilla. Tunnusmerkillistä oppilaitoksessa on ollut voimakas yhteishenki, joka johtunee siitä, että johtokunta, jonka puheenjohtajana on ollut alusta alkaen ja edelleenkin professori Viljo Vainikainen ja varapuheenjohtajana sos.-neuvos Toivo Ailio, on tukenut opettajakuntaa sen pyrkimyksissä uudistaa ja syventää opetusta. Ilmeisesti tästä johtuen on henkilökuntakin viihtynyt oppilaitoksessa.

Voimakkaan panoksen kehitykselle ovat antaneet oppilatoksen pitkäaikainen johtaja, kotiteollisuusneuvos Yrjö Rainio, johtokunnan jäsenet rehtori Erkki Luutola, vanhempi hallitussihteeri L. P. Junes, ja rehtori B. Rosendahl sekä toimenhaltijat teknikko Valfrid Paavola ja Tauno Luoto. Vuodesta 1967 alkaen, jolloin oppilaitos siirtyi valtion omistukseen johtokunnan kokoonpano on ollut seuraava:

Vainikainen, Viljo, professori, puheenjohtaja vuodesta 1940

Ailio, Toivo, sosiaalineuvos, varapuheenjohtaja vuodesta 1947

Kukko, Einari, yliagronomi, jäsen vuodesta 1967

Ranta, Aarno, dipl.insinööri, jäsen vuodesta 1967

Suonpää, Erkki, kotiteollisuusopettaja, jäsen vuodesta 1967

Väisälä, Jaakko, agrologi, jäsen vuodesta 1967

Ratsula Tauno, oppilaitoksen johtaja, jäsen ja johtokunnan sihteeri vuodesta 1963, oppilaitoksen opettajana ja tilanhoitajana v:sta 1952.

Aivan erikoisen kiitoksen ansaitsee oppilaitoksen koko henkilökunta, joka useinkin vaikeissa olosuhteissa on työskennellyt oppilaitten hyväksi. Se on toiminnallaan auttanut oppilaitosta niihin tuloksiin, joita me tänä päivänä voimme tyydytyksellä tarkastella.

Tällä hetkellä opetustoiminta on valinkauhassa, olisi toivottavaa, että myös maaseudulla tapahtuva ammattiopetus arvosteltaisiin tasaveroiseksi muualla tapahtuvan ammattiopetuksen kanssa.

Työ jatkuu, kehitys kulkee eteenpäin ja oppilaitos odottaa uusia tehtäviä ja myönteisiä ratkaisuja.

Mäntsälän maatalousoppilaitos kiittää kaikkia myötäeläjiä sekä toivottaa menestystä entisille työntekijöilleen ja oppilailleen vietäessään juhlapäiväänsä työn merkeissä 1.9. 1970 ja toivoo valtiovallan taholta edelleenkin myötämielistä suhtautumista opetuksen kehittämisessä ja opetustilojen rakentamisessa maamme monipuolisimmassa maatalousoppilatoksessa.

Uutisia maailmalta

INTIA

Intian kansallinen liitto kuuroille on toiminut noin 15 vuotta. Liiton virallisen äänenkannattajan nimi on Mook-Dhwani (Kuuromykkä). Mitä tämä julkaisu sisältää selviää joulu—tammikuun numerosta 1970.

Se sisälsi:

1) Yleiskatsauksen sikäläisen Kuurojen liiton 15-vuotistaipaleelta. 2) Artikkelin vammaisten nuorten eteenpäinmenomahdollisuuksista.

3) Selostus amerikkalaisesta kuuroille tarkoitetusta teknillisestä oppilaitoksesta. 4) Artikkelin Ranskan sosiaalihuollosta. 5) Muistokirjoitus Helen Kelleristä 2. osa. 6) Lisäksi urheilua ja erilaisia lyhyempiä tai pitempiä juttuja eri puolilta maailmaa.

PASTORI OLAVI IKONEN
Oulun piirin kuurojenpapiksi

Kirkkoherra Olavi Ikonen on astunut 1.9. Oulun piirin kuurojenpapin virkaan. Hänen osoitteensa on Vesitornintie 10 A 9, Kiiminki, puh. Kiiminki 174. Pastori Ikonen on virkavapaa 1.10.—31.12. saadakseen opetusministeriön järjestämää erityiskoulutusta kuurojenpapin virkaa varten. Tämän ajan toimii hänen sijaisenaan rovasti Heikki Hyvärinen.

ETELÄ AFRIKKA

Heinäkuussa 1969 avattiin Durbanin satamakaupungissa Natalin osavaltiossa kuuroille lapsille tarkoitettu koulu. Koulu on ensimmäinen laatuaan, sillä se on tarkoitettu yksinomaan intialaista syntyperää oleville. Kuten tunnettua asuu Etelä-Afrikassa lukuisia intialaisia. (Mahatma Gandhi oli vuosikausia heidän johtajansa.) Koulu voi sijoittaa 40 oppilasta. Se toimii aluksi yksityiskouluna, mutta saa huomattavaa tukea valtiolta. Koulussa on johtajan lisäksi neljä opettajaa, jotka ovat intialaisia.

SVEITSI

Zürichissä asuva turkkilaista syntyperää oleva kuuro emigrantti Altuntas Ergodas on ryhtynyt puuhaamaan kuuroille emigranteille liittoa. Sveitsissä asuu kuuroja useista Euroopan maista. Toiset ovat poistuneet kotimaastaan vapaaehtoisesti toisten on syystä tai toisesta ollut lähdettävä.

Sveitsiläisellä taholla on ajatusta tervehditty lämmöllä, Todetaan, että se suo kansallisille järjestöille paremmat mahdollisuudet huolehtia ulkomaalaisista kohtalotovereistaan.

USA

USA:ssa on todettu suoritetussa tutkimuksessa, että noin 50 % sotilaista saa eri asteisia kuulovammoja vuotuisissa taisteluharjoituksissa. Puolustuslaitosta on kehoitettu varustamaan sotilaat korvasuojuksilla, jotta vältyttäisiin räjähdysäänien ja ilmanpaineen aiheuttamilta vahingoilta.

Leiriläiset yhteiskuvassa.

Ämmänsaaren leiri 29. 7. - 6. 8. 1970

Heinäkuun iltana 28.7. lähti juna Kontiomäelle ja meitä oli siinä mukana monta, joilla oli sama päämäärä: Ämmänsaari. Oli tarkoituksena mennä äitien ja vanhusten virkistysleirille.

40 hengen voimalla rynnistimme Ämmänsaaren lomakylään, jossa emäntä otti meidät avosylin vastaan ja jossa notkuva ruokapöytä odotti. Alkupäivät kuluivat sopeutumisen merkeissä, eikä sää ollut aivan mieleinen. Sade yllätti meidät silloin tällöin, joten ulkona ei voitu ohjelmaa suorittaa. Mutta kyllähän se ilma siitä kirkastui ja suurimmaksi osaksi saimme leirillä nauttia kauniista säästä. Leirin ohjelmaan kuuluivat jokapäiväiset kävelylenkit läheiseen maastoon, erilaiset pelit ja kilpailut, askartelu ja melkein jokapäiväinen saunominen. Leiriläisten joukossa oli kovia uimareita, joille ei riittänyt pelkästään saunasta veteen pulahtaminen, vaan he harrastivat sitä useaan otteeseen päivässä. Rantaa riittikin ja vesi oli ihanaa.

Iltaohjelmista mainittakoon erikoisesti Lomaliiton meille järjestämät tanssiesitykset, joita saimme seurata 2 iltana ja jotka varmasti jäivät mukavana muistona leiriläisten mieliin. Muuten illat kuluivat TV:n ja askartelun merkeissä. Tietysti asiaan kuului myös makkaran paistaminen nuotiolla järven rannassa. Jotkut uskaltautuivat jopa soutelemaan eräänä iltana tyynelle järvelle. Yksi päivä leiristä »uhrattiin» retkeen Rukatunturille ja myöskin kävimme Oulankakosken jylhissä maisemissa. Tämä retki läpi Kainuun kauniiden maisemien oli varmasti elämys monelle leiriläiselle. Tuskin monellakaan on ollut siihen aikaisemmin mahdollisuutta.

Kokonaisuudessaan leiri oli onnistunut ja kaikki olivat tyytyväisiä. Leiriläisten joukossa oli useita, jotka olivat olleet leirillä yhden tai useamman kerran aikaisemmin ja kaikki olivat innokkaan halukkaita saapumaan jälleen ensi kesänä Ämmänsaareen, jos vain leiri järjestetään. Ja eihän se mikään ihme ole, että leiriläiset viihtyivät hyvän ruuan ja ystävien parissa, mukavissa majoissaan.

Lähtöpäivän koittaessa kaikki olivat haikeita ja valokuvia otettiin muistoksi sekä ystävistä että maisemista.

Lennu

»Yhtä jalkaa kahden näin...» S. Månsson Helsingistä on saanut saattajakseen metsäretkelle itse leirin apulaisjohtajan Leena Kurjen.

Kuurosokea A-L. Huhtalan oppaana oli Elsa Heikkilä, molemmat oululaisia.

Yhdistyksen perustavan kokouksen osanottajia.

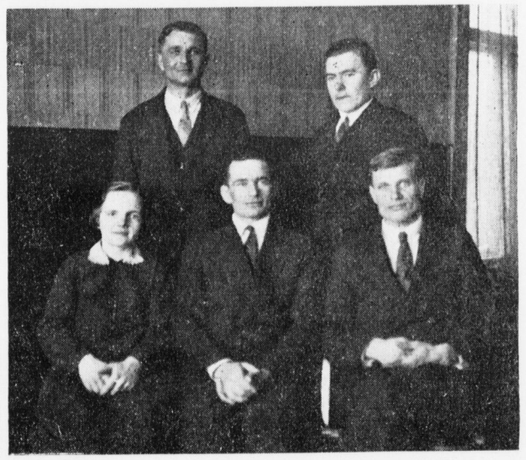

Yhdistyksen ensimmäinen johtokunta. Edessä vas. Greta Remmi, sihteeri, Kauko Mäkelä, puheenjohtaja ja Kosti Remmi, varapuheenjohtaja. Seisomassa Onni Lehtonen ja Paavo Laaksonen.

Lahden kuurojen yhdistys 40-vuotias

Lahden kuulumisia. Kesälomaltani palattuani, täynnä työtarmoa, tartuin kynään palauttaakseni mieliin jotain Lahden kuurojen vuosien takaisia kuulumisia. Onhan tänä vuonna kulunut 40 vuotta niistä ajoista, kun tämä yhdistys aloitti toimintansa. Silloin, v. 1930, Kosti Remmi kutsui Lahden ja sen ympäristön kuurot perustavaan kokoukseen Seurojenkotitalon vanhaan puurakennukseen. Allekirjoittaneellakin oli mahdollisuus osallistua tähän perustavaan kokoukseen pääsätyään koulusta juuri saman vuoden keväällä. Sitä ennen oli kuurojen maailma rientoineen ja toimintoineen minulle tuntematon. Herra Remmin välityksellä pääsin yhteyteen muiden kuurojen kanssa.

Ennen yhdistyksen perustamista lahtelaiset kuurot kävivät milloin missäkin kaukaisimmilla paikkakunnilla kuurojen tilaisuuksissa. Siihen aikaan asui Lahdessa Hulda Hipelin, lahjakas kuuro nainen ja Kuurojen lehden avustaja, hänen monivuotinen toiveensa oli yhdistyksen perustaminen, mutta vasta Kosti Remmin tartuttua ajatukseen päästiin sanoista tekoihin.

Yhdistyksen perustava kokous oli lokakuun 5 päivänä 1930. Alkuhankaluuksien jälkeen aloimme innokkaasti toimia omassa yhdistyksessämme, pidettiin kokouksia, juhlia ja muita tilaisuuksia. Yhdistyksen perustaminen loi yhteenkuuluvaisuuden tunteen ja toi muassaan monia etuja ja saimme myös uutta sisältöä elämäämme. Saimme omassa yhdistyksessämme vaihtaa ajatuksia, saimme toisiltamme neuvoja ja opetusta. Myöhemmin perustettiin yhdistyksen yhteyteen ompeluseura, mikä oli hyvänä apuna varojen saamiseksi toimintaan. Myöhempinä vuosina ovat monet harrastuspiirit rikastuttaneet yhdistyksen toimintaa. Samoin kurssitoiminta, esitelmäpäivät ja muut vastaavat tilaisuudet ovat olleet hyviä tiedon- ja taidonlähteitä.

Yhdistyksessämme olisi kaikki hyvin ellei kunnollisen kokoushuoneiston puute olisi haitannut toimintaa. Näiden 40 vuoden aikana on yhdistyksen täytynyt tyytyä kaikenkokoisiin vuokrahuoneistoihin. Nykyään on käytössä vuokrattu kerhohuone, joka on liian pieni 85-jäseniselle yhdistyksellemme. Toivon, että nuorempi polvi tulevaisuudessa suorittaa oikean voimanponnistuksen ja

RAAFAELIN JIFIMÄÄ

MERKILLISTÄ

Kesäkeinussa keikutellessani, kädessäni Kuurojen lehti, vaimoni postituomisena, ryhdyin lueskelemaan ja katselemaan suuria asioita. Vaimoni valmisti hyviä voileipiä, parempia kuin Uuras Luudan egyptiläinen pata Tanskassa, ja voimallinen kaffi höyrysi pannussa, mutta minun piti ensin tutustua Kuurojen sanomiin, ja kyllä sain taasen hymyn aihetta. Uuras Luutakin niistä jo minulle kirjoitti ja kyllä se niin on, että painovirhekukkaset ne mukavimpia juttuja on, niinkuin tämäkin:

— Onks Mikkeliin mänijöitä, juna läks just Ouluun, kyllä!

Kyllä tämä uutinen Oulun pappia riemastutti, toivotti Mikkelin kirkkopäivät tervetulleeksi Ouluun, sinne Lapin papin luokse, jolla on pitkät viittomaulottimet. Hän onkin kovin harteikas ja väkevä mies, on kuulemma nuoruudessaan paljon hiihdellyt, se onkin sellaista hölkkää että onkin siitä voimia ammentanut kun on 30 vuotta reissannut kuurojen keskuudessa. Ja nyt yht äkkiä mennä tupsahti eläkkeelle, johan nyt jotakin, aivan poikasena meinaavat Raafaelia seurata, vaikka hankkii yhdistykselle kaivatun kodin, joko oman osakehuoneiston tai talon. Tähän voimmekin päästä hyvällä yhteishengellä ja yhteistyöllä. Aina on kaikki vastoinkäymiset ja vastatuulet voitettava yhteistoimin.

Näissä merkeissä toivotan 40 vuotta täyttävälle yhdistyksellemme onnea ja menestystä sekä tavoitteen, oman majan, saavuttamista.

Lempi Isotupa

---

iässä olenkin tasan 10 v. nuorempi ja vähän päälle.

Ja nyt heti perään sain kuulla, että Helsingissä ei olla Oulua jäljessä, vaan meidän piispa aikoo seurata samoja temppuja. Tapasin hänet ensi kerran paksutukkaisena rovasti Karhun kanssa Seinäjoen yhdistyksen 10 v. juhlilla v. 1939, ja sitten monasti sen jälkeen, viimeksi tukattomana. Sitä se autolla-ajo tekee: tukan se vie, sanoin ystävälleni Lauri-papille — Kuules mikset kasvata partaa se olis sinulle arvokas?

— No olen sitä ajatellut mutta ei se käy, kas minulla on sellainen luteen värinen parta!

Ei muuta tarvinnut, minä kun olen niin kauhian herkkä nauramaan, että oli pitelemistä pysyäkseni vakavana kun kuljimme kohti kirkkoa.

Ja ei kaks ilman kolmatta, nyt on se korkia eversti Meri Kruhse jättänyt armeijan lipun ja kirjoittelee lukulamppunsa ääressä, ehkäpä minulle kirjettä, kai on näillä pappisystävillänikin nyt parempaa aikaa kirjoittamiseen.

Ja sallittakoon minun hassutella hauskoilla muistoilla vielä, ystäväni suovat sen, tuntevathan minut eivät ole vihaisia.

Kysyin kerran Meri Kruhselta:

— Kuinka et ole mennyt naimisiin?

— Kuule Raafaeli, minun mieheni, jonka kanssa varmasti olisin menny naimisiin, on kaatunut talvisodassa. Niin se on, koska ei ole kohdalleni sattunut sopivaa miestä, niin olen ajatellut että sellainen mies on varmasti kaatunut sodassa!

Siinä oli hyvä resepti, jotka olette naimattomia, ajatelkaa että asia on niin.

Minun kohdaltani ei se käy, anteeks nyt, mutta vaimoni hyvät voileivät odottavat, ja mitkä määrät palveluksia hän on tehnyt hyväkseni, hän on kaikkitaitoinen, rohkeasti pani minut taxiin ja ajatti rantaan ja vetäisi perämoottorin käyntiin ja minä pääsin äärettömän heikossa kunnossa yli veden saaristoon pikkuhiljaa uimaan ja siitä päivä kerralla eteenpäin. Vaimoni kävi tyttäreni kanssa yli lahden pari kertaa viikossa, toivat muonat, vedet, ja postin.

Merkillistä, ja kuinka kaunis on ollut luonto ympärilläni, pikkulintu lensi kädelleni eikä millään olisi pois lentänyt, tahtoi kai kiittää niistä murusista joita panen ruokintalaudalle. Paljon olen saanut aherrella ja miettiä Taivaan Isän hyvää johdatusta, hän on antanut turvan ja rauhan. Heikkona mutta kuitenkin armosta kiittävänä.

Alkukeväisenä päivänä sain yllättäen suuren kukkakimpun kotiini, siitä riitti sairaalaan, jossa olin kuukauden, kovin oli arvokas ja valtava, se kai oli tarkoitus sitä suurta päivää varten, kiitos Eino-ystäväni ja Veikko sieltä Mikkelin piiristä, ja kerta niin arvokas oli lähetystö piti sen kirjattaman, senvuoksi oli kirjuriupseeri Julia Kokkolasta mukana.

Koitetaan pikku hiljaa taasen eteenpäin, näin muistoja kertoen.

Raafael Kaislamaa

MENNYTTÄ KESÄÄ MUISTELLESSA

»Syksy jo saa Harmaa on maa
Koivuista lehtiset Pois putoaa.
Lintusten tie Etelään vie
Siellähän kesäkin Ikuinen lie»

Näin lauletaan tunnetussa syyslaulussa ja myöntää täytyy, että hiukan haikealta se vaan tuntuu näin varttuneemmastakin, kun ajattelee syksyn sateissa pois mennyttä kesää. Sillä kyllä se kesä on vaan Kesä, oikein isolla koolla kun se tänne pohjolaan tulee pitkän ja kylmän talven jälkeen.

Lapsille se lienee maanpäällinen paratiisi. Ei ole koulua, ei läksyjä. On vain aurinkoa ja vapaus elää. Tuskin he huomaavat vesisadettakaan. Siltä ainakin näyttää naapurin pihaa katsellessa. Ja kyllä sen heille suokin, tuon kesällä elämisen riemun. Kyllä elämä sitten itsekutakin kolhii kun ikää karttuu.

Tokihan me kuurotkin osaamme iloita kesästä, vaikka emme kuule lintujen laulua, emmekä puiden huminaa.

On siunattu asia että meillä on kesällä tilaisuus kokoontua omille seurakuntakursseillemme. Niinpä nyt menneenäkin kesänä kurssipaikaksi oli valittu kaunis Punkaharju. Ja sinnekös mieli teki. Niinpä allekirjoittanutkin ystävänsä kanssa uskaltautui matkaan. Vaikka alkuun vähän pelottikin, että osaakohan perille kommelluksitta ja pysyykö pirteänä pitkällä automatkalla kun on helle.

Heti lähtöpäivän iltana perillä sai kuitenkin todeta, että turhia ne pelot olivat. Ja muistathan vielä, matkakaverini, ne kauniit maisemat, joita auton ikkunasta ihailimme. Mieleen tuli että »Kaunis olet synnyinmaa», niitä vaaroja katsellessa ja vaarojen välissä vilkkuvia sinijärviä.

Kymmenen tuntia matkalla oltuamme saavuimme sitten Savonlinnaan. Siellä sitten tuumattiin, että mitenkäs nyt kun opistolle pitäisi ehtiä klo 17 ja kello on jo 16 ja linja-auto opistolle päin lähtee vasta 18.50.— Mutta onhan Savonlinnassakin takseja ja voihan hintoja tinkiä alemmaksi jos liian kalliilta tuntuu. Niinpä sitten saatiinkin parin markan alennus taksikyytiin. Ja komea se auto oli jolla loppumatkan huristimme.

Ehdimme parhaiksi ruokajonoon viimeisenä ja heti näkyi, että on tullut muitakin kuin me kaksi kaukaa Kainuusta. Ruokasali oli tupaten täysi ja sivuhuoneissa lisää. Tuttuja kasvoja näkyi siellä täällä ja käsiä ojentui tervehdykseen. Samaan syssyyn saimme sitten huoneenkin järjestymään ja jäimme toivomaan, että tulisi vielä lisää kuuroja ystäviä, koska meidänkin huoneessa oli viisi vuodetta ja me tarvittiin vain kaksi. Ja tulihan niitä seuraavana päivänä. Ihan tuttu tyttö kotipitäjästä, jonka tuloa kyllä tiesimme odottaakin.

Ohjelman loputtua ensimmäisenä iltana, teki mieli Puruveden aaltojen syleiltäväksi. Ja sinnehän mentiin ihan joukolla vaikka ei se Puruvesi aaltoillut sinä iltana, eikä seuraavinakaan. Ottipa vain viileästi vastaan ja pesi pois matkapölyt ja helteen aiheuttaman hikoilun. Merkillistä muuten, kuinka hyvin minua nukutti joka yö täällä. Kun sitävastoin kolme vuotta sitten Mieslahden opistolla oli nukkuminen vähän sitä sun tätä. Mistähän sekin johtui?

Olisi muuten mielenkiintoista tietää mihin aikaan varhaisemmat aamuvirkut nousivat. Sillä kun meidän huoneessa herättiin kello 7 jälkeen ja vilkaistiin pihalle, niin siellä jo viitottiin täyttä päätä.

Tiistaiaamu, joka oli viimeinen aamumme opistolla valkeni yhtä aurinkoisena kuin kaikki muutkin aamut matkallamme. Pieni ja kodikas Punkaharjun kirkko sulki meidät suojiinsa kello 12 ja siellä saimme vielä kuulla rakkaiden johtajiemme julistavan Sanaa meitä kaikkia rakastavasta Vapahtajastamme. Ja samalla saimme me tilaisuuden osoittaa rakkautta kuuroille ystävillemme kaukana Afrikassa uhrilahjan muodossa.

Siinä kirkonmäellä sitten käteltiin toisiamme ja toivoteltiin hyvää matkaa ja näkemiin!

Suurin osa meni sitten rautatieasemalle, alkaakseen kotimatkan junalla. Mutta olihan meitä sellaisiakin, jotka ajelimme pikkuautoissa. Näihin onnellisiin kuului allekirjoittanutkin ystävineen ja niinpä autoon vain. Sitten auton nokka kohti Savonlinnaa ja edelleen Juvalle, jossa joimme kahvit ja ostimme myös jäätelöt. Sitten taas liikoja kiirehtimättä Pieksämäelle Nikkarilan talouskoululle jossa nuoret kuurot tytöt saavat oppia senkin taidon, jonka sanotaan auttavan tienä miehen sydämeen. Teitä sinne lienee useitakin, mutta ompa sellainenkin, jonka sanotaan käyvän vatsan kautta!

Meitä oli kaksi, jotka emme ennen olleet käyneet täällä koululla. Niinpä nyt saatiinkin nähdä koulu melkeinpä läpikotaisin kahden oppilaan toimiessa oppaana ja esittelijänä. Yli kaksi tuntia viivyimme täällä ja olisi kait viivytty kauemminkin, mutta opistolla aamulla syöty lounas alkoi tuntua riittämättömältä sen päivän ruoaksi. Joten autoon taas ja syömään asemaravintolaan. Ajurimme vaan näytti jaksavan edelleen pelkän kahvin voimalla, mutta me muut vapaamatkustajat tilasimme ihan kunnon eväät.

Sitten taas edelleen kohti pohjoista eli Kuopioon, jossa olimme yötä. Seuraavana aamuna postiauto toi meidät sitten kotiin. Ajurimme ei tyytynyt pelkkään kyydin antamiseen Punkaharjulta Kuopioon, vaan vei meidät vielä silloin illalla Puijon torniin kauniita Kallaveden maisemia ihailemaan.

Kun nyt jälkeenpäin olen katsellut tuota ryhmäkuvaamme opiston edessä, olen ajatellut että kukahan noista on esim. nimimerkki Sylvia. Sillä kait hän kuvassa on koska kirjoitti jo elokuun Kuurojen Lehteen matkavaikutelmiaan. Voi myös olla Pirkkokin sekä muita lehden vakituisia avustajia. Valitettavasti kaikki eivät tule nimeltä tutuiksi kun meitä on noinkin paljon ja aikaa tutustua vain muutama vuorokausi. Mutta eihän se olekaan tärkeintä. Pääasia että on halu tulla yhteen, virkistyäksemme yhdessäolosta ja kuunnellaksemme, mitä Jumala meille puhuu.

E. T.

IHMISEN SURUT JA VAIKEUDET

Me ihmiset muutumme jatkuvasti syntymästä kuolemaan saakka.

Tämä elämän kehitys ei olekaan tasaista. Joskus saatamme tehdä pitkän harppauksen eteenpäin, tai joskus taas saatamme kohdata mieltä masentavan vaikeuden.

Sattuu niinkin, että jo yhdessä yössä voi joku miellyttävä tasapainoinen perheenäiti kokea täydellisen romahduksen, ja etevä luotettava työntekijä voi luhistua työnsä ääreen. Jossakin tapauksessa käännekohta on ollut onnettomuus, ihmisen kuolema, suuri leikkaus j.n.e.

Tässä käännekohdassa ihminen kokee täydellisesti ja muuttuu nopeasti, jokainen eri tavalla eri tapahtumien muodoissa. Me emme voi etukäteen tietää mitä voi jo huomenna tapahtua. Sekin päivä voi olla viimeinen.

Niin arvaamattomasti minäkin jouduin kokemaan suuren surun. Vaikka se päivä oli kirkas, muuttui se äkkiä pimeyden muuriksi. Kuolema yllätti. Kuolemaa ei mikään voima pysty estämään. Me itkemme, koska se kuuluu murheeseen.

Jumala on kokoava kyyneleemme kultaiseen maljakkoon. Juuri vaikeina hetkinä ihminen tarvitsee toisen tukea ja lohdutusta. Mutta kukapa muu maailmassa voisi antaa oikeata lohdutusta kuin Jeesus.

Suruista ja vaikeuksista huolimatta elämää on jatkettava eteenpäin.

Nina Paajanen

VIII NUORTEN KULTTUURIPÄIVÄT

Syyskuun numerossa olleissa pakollisissa runoissa oli seuraavat painovirheet:

Kupiainen »Kurjet» — säe: myös kukkii hauraus ja ihmeellinen, pitää olla: myös kukkii hauras ja ihmeellinen. Pohjanpään »Soihdunkantajat alkaa: Me viemme . . .

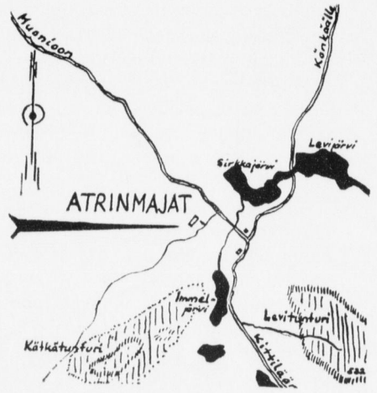

LAPIN KUUROJEN HENGELLISET PÄIVÄT

24—25.10. 1970 Kittilässä Atrinmajalla, jonne on matkaa Kittilän kirkonkylästä Muonioon päin 19 km.
Päivät alkavat 24.10. klo 12.

Helsinki
10-11. 10

NUORISOHUOLLON SEMINAARI

Helsingin Kuurojen yhdistyksen huoneistossa Liisankatu 27 A 8. Päivät alkavat 10.10. klo 14. Ilmoittautumiset klo 12. Nuorisohuollosta kiinnostuneet ovat tervetulleita.

KANSANTANHUKURSSIT

järjestetään Kisakallion urheiluopistossa Lohjalla 30.10.—1.1. 1970. Kurssit on tarkoitettu tanhuohjaajiksi aikoville ja kansantanhusta kiinnostuneille. Osanottomaksu on 35 markkaa, johon sisältyy majoitus ajanmukaisissa tiloissa, ateriat ja opetus.
Ilmoittautumiset os: Esko Sänkiniemi, Satakunnantie 95 B 40, Turku 9.

Järjestää: SUOMEN KUUROJEN LIITON NUORISOTYÖTOIMIKUNTA

Leikkikilpailu menossa Trillevallenin leirillä. Viestiä vie J. Flinkman Suomesta.

Taas on eräs kilpailu viety päätökseen ja voittajat hymyilevät onnellisina.

Nuorisotyökentän kuulumisia

Mennyt kesä nuorisotyön kaidalla saralla on osoittautunut työntäyteiseksi ja rikkaaksi. Alkuperäiset tavoitteet, joita kesäksi oli suunniteltu, tekivät tepposia. Kerhomiehellä oli tilaisuus olla mukana nauttimassa nuorten riemuista ja suruista. Kerhomies sai arvoisalta Kuurojen lehden toimitussihteeriltä huomautuksen ettei kaikista liiton nuorisotyötoimikunnan toimeenpanemista tilaisuuksia ole selostettu lehdessä. Täytyy vain todeta, ettei kellään ollut halua ryhtyä kehuskelemaan omia aikaansaannoksia. Nuorisotyötoimikunnalla on kyllä riveissään kyvykkäitä kynämiehiä. He ehkä tämän luettuaan ryhtyvät kyhäämään kirjoituksia toimitussihteerin iloksi. (Uskon nuorisotyötoimikunnan järjestämissä tilaisuuksissa mukanaolleiden ensisijaisesti iloitsevan näistä selostuksista, etupäässä heitä ja lukijakuntaa ajatellen tein huomautukseni. Toim.siht.)

Liiton nuorisotyön tavoitteet, mitkä oli asetettu vuoden vaihteessa, ovat osoittautuneet työntäyteisiksi ja antoisiksi. Kaikkia tilaisuuksia, mitä oli kevät- ja kesäkaudella toimeenpantu, eivät yksinomaan ole nuorisotyötoimikunnan järjestämiä. Suurimpana apuna ovat olleet yhdistysten avuliaat nuortenkerholaiset. Niiden panos kaikkien onnistumiseen on varteenotettava seikka vastaisuudessakin. Ilahduttavin seikka eri tilaisuuksissa on ollut yleisö. Nuorten joukossa istuskeli sulassa sovussa varttuneempi väki. Yleisöstä ei valittamista ole, jos vain alkaisivat keskittyä esitettyihin ohjelmiin.

Mielenkiintoisimpiin tilaisuuksiin lukeutuu Kuopion juhannusjuhlat. Väen paljous yllätti eniten. Luonnollisesti suuren joukon majoittaminen, ruokkiminen ja kaikin puolin viihdyttäminen asetti järjestäjät kovalle koetukselle. Kiitettävästi kuopiolaiset selviytyivät siitä koetuksesta. Olihan siellä teltameri kuin konsaan leirintäalueella. Ruokajonot näyttivät pääkokin mielestä loputtomilta. Pääkokki Kaino Soini sieltä Turun puolesta paikallisine apulaisineen saa kauneimmat ruusut, niin hyvin he onnistuivat tehtävissään.

Pohjoismaiden nuorisoleirillä tuli Kerhomieskin olleeksi 23 muun suomalaisen nuoren mukana. Leiri pidettiin Ruotsissa, Trillevallenissa Jämtlannissa. Matkanjohtajan ominaisuudessa oli mukana Eija Auvo, joka sai toimia myös tulkkina. Oleilu siellä turistihotellissa muodostui rattoisaksi yhdessäoloksi muiden pohjoismaiden nuorten kesken. Kauniit tunturimaisemat loivat kodikkaat puitteet leirille. Koko leirin ajan kiinnittyi suomalaisten huomio syrjittyyn asemaansa. Se oli ymmärrettävää kielieroavaisuuden takia. Ajan ollen totuttiin siihen. Leirin myönteisimpiä kokemuksia olivat tunturiretket ja

Kerhojen keskeisen toimintakilpailun väliaikatiedot

Kesä—elokuu:

1.	Kuopio	127,90 pist.
2.	Hämeenlinna	64,70 »
3.	Lahti	52,99 »
4.	Turku	50,52 »
5.	Tampere	46,30 »
6.	Jyväskylä	30,57 »
7.	Helsinki	17,47 »
8.	Vaasa	11,40 »

Kokonaistilanne:

1.	Kuopio	213,17
2.	Hämeenlinna	193,30
3.	Lahti	166,30
4.	Tampere	123,32
5.	Turku	119,68
6.	Jyväskylä	115,91
7.	Vaasa	86,23
8.	Helsinki	48,19
9.	Rovaniemi	30,90

Trillevallenin leirin suomalaiset osanottajat.

illanistujaiset. Joutuivat suomalaisetkin vuorollaan esittämään parastaan ja kunnialla selviydyttiin. Kotiin tuotavaksi ja liiton hallitukselle esitettäväksi saatiin kaksi ehdotusta. Toinen oli aikaisemmin moneen kertaan esitetty pohjoismaiden kulttuuripäivät. Esitys oli leirin mielenkiinnon kohteena ja sai varauksettoman kannatuksen kaikilta pohjoismaiden nuorilta. On suunnitteilla ensimmäinen koitos v. 1972 Ruotsissa, jos eri pohjoismaiden liittojen hallitukset siihen suostuvat. Toinen ehdotus, jota myös kannatettiin oli pohjoismaiden kuurojen nuorisotyön seminaarin järjestäminen. Järjestäjämaaksi ehdotettiin Suomea. Yleiskeskustelussa todettiin muiden pohjoismaiden hoitaneen nuorisotyönsä tehokkaammin kuin maamme. Aikanaan voidaan useimmissa eri yhteyksissä paneutua näihin nuorisotyömme ajankohtaisiin pulmiin. Kaikin puolin mukava leiri, mutta ajan ollen hiipi suomalaisiin kaihoisa koti-ikävä. »Oma maa mansikka, muu maa mustikka» pätee siinä reisussa.

Nuorisotyötoimikunta hoiteli hyvän käytöksen kouluttajakurssit ja esiintymistaidon kurssit. Ensinmainittu järjestettiin Hämeenlinnassa ja viimeksimainittu Malminharjussa. Yli kahteenkymmeneen nouseva kurssilaisten joukko eri kuurojen yhdistysten nuortenkerhoista kummallakin kurssilla antoivat varauksettoman pyynnön jatkaa vastaavia kursseja. Kurssiohjelma oli pyritty järjestämään kerhojen tarpeita silmälläpitäen. Niistä tilaisuuksista kiintyi huomio ensikertaisiin. Esim. hyvän käytöksen kouluttajakurssi oli tarkoitettu henkilöille, jotka joutuisivat vastaavia tilaisuuksia järjestämään omissa kerhoissa. On kyseenalaista, onnistuvatko niissä. Innostus korvaa kaiken puutteen. Oli odotettu kursseille sellaisia kuuroja, joilla on kyky ja taito järjestää, sekä ohjata nuoria hyvissä tavoissa ym. Heitä ei vaan näkynyt.

Malminharju oli ollut nuorisotyötoimikunnan temmellyskenttänä pariin otteeseen. Suvipäivät ja kesäkauden päättäjäiset järjestettiin siellä. Omaan leppoisaan tyyliin ne järjestettiin. Majoitus oli ainoa murhe, jota siellä koettiin. Suuri yllätys oli tanssipaviljongin upeus. Hyvä sekin, mutta sehän valmistui niin myöhään, ettei voitu paljoakaan käyttää. Tulevana kesänä se ei joudu paljoa olemaan tyhjänä. Suurimpana haittana on pallokentän puuttuminen. Palloilu kuurojen nuorten piirissä on pop, jota ei mikään voita. Pelattiinhan siellä pelloilla, mutta arveluttavaa se oli koska piti rämpiä ojissa. Huhujen mukaan laitetaan jo ensi kesäksi kenttä kuntoon. Sanoihan liiton puheenjohtajakin päättäjäistilaisuudessa, että kenttä saadaan. Toisena pulmana oli pienen perhesaunan puuttuminen. Se olisi otettava huomioon. Onhan kyseessä lomamökkien asukkien mukavuudet. Yleissaunaa näyttää monet karttavan. Muuten viihtyisät maisemat mutta suurten tilaisuuksien järjestäminen hankala toistaiseksi. Malminharjuhan kehittyy ja kaunistuu.

Kumma ettei Heinolan taxikuskit vielä tunne Malminharjua. Seuraavaksi pitäisi Malminharjua tiedostaa tehokkaammin. No keksitäänpä jotakin. Onhan se meidän Malminharjumme.

Menestyksekästä sisätoimikautta kerhoille toivoo

Kerhomies.

REPOMIETTEITÄ KALAKUKKO-NUORILLE

Muisti on lyhyt kuin Jussilla paita,
samoin oli luottamuksenne laita.
Asialla on aina kaksi puolta,
joten siis syystä kannan huolta.

Säännöt miksi, ehkä siksi,
noudata niitä, miksi?
Yhdistys minä, nuorten kerho sinä.
Pääosasto, alaosasto.
Mikä on minun, se myös sinun.
Mikä on sinun, ei olekaan minun.
Onko se oikein

Yhteistuumin juhannuksena
touhuttiin,
jälkeenpäin yhteistyö unohdettiin.
Syynä sekö: toisesta tuli rikas,
rahalle kovin rakas.

Vanhat, nuoret eri polkuja vaeltaa,
nyrkkiä taskussa puristaa.
Kesäkoti onko tarkoitettu
virkistykseen,
vaiko iloliemen tyhjennykseen.

Nuorten kerhossa
kannatusjäseniä kaksi,
onko se lopullinen maksi.
Pistekilpailuko tärkeintä,
vai kuuro, kuurojen joukossa?
Aivopesua harrastetaan,
auttamista kartetaan.

Mini suuntako vallalla,
jos ei ole mieleen, pistetään halvalla.

Kerran tuumi Uuras Luuta,
repo rukka,
oma kehu haisee, perii vielä hukka.
Luuta Uuras oikeassa olla taisi,
kehu päihin vallan nousi.

Aatuakin kaivattais täällä päin,
repolaisen lento
kääntyä oli alas päin.
Ainoastaan eräät tähtisilmät
kehoittavat,
ja edelleen yrittämään saavat.
Jos tuikkimasta lakkaa ne,
silloin varmaan
Aatu pääsee virttä veisaamaan.

Yhteistyötä toivoen
repolainen

Perhedemokratia.

Mitä me kuurot ymmärrämme perhedemokratialla? Sana voi olla meille monelle outo ja vierastuntuinen. Jokaisen perheessä se kuitenkin on. Minkälainen? se on perheen jäsenten kunkin luoma.

Perhedemokratiaa on kolmea eri lajia. On vanhempien välinen, lasten välinen ja lasten sekä vanhempien yhteinen demokratia. Kai jokainen tajuaa, että tuo viimeksi mainittu on paras perheelle. Sen yhteistä etua ajatellen. Se on sitä demokratiaa, että jokaista perheenjäsentä kuullaan ja otetaan huomioon hänenkin esittämänsä asiat yhteisen edun luomiseksi perheelle. Perhedemokratia on ikäänkuin osakeyhtiö, siinä ei kukaan päätä asioista yksin, eikä kukaan ole »tohvelin alla».

Taloudelliset kysymykset ovat luultavasti niitä tärkeimpiä pohdittavia. Kuka hoitaa perheen rahaasiat vai hoidetaanko ne yhteisvoimin? Onko oikein, että perheen lapselta, joka käy ansiotyössä otetaan tilipussi jomman kumman vanhemman taskuun, vai annetaanko lapsen pitää se kokonaisuudessaan itse?

Pirkko on sitä mieltä, että vaikka perheen taloudellinen asema olisi kuinka hyvä, niin lasta on parasta totuttaa siihen, että hänen on opittava huolehtimaan itsestään, on maksettava sovittu summa ylöspidostaan. Tulee aika, etteivät vanhemmat enää voi hänestä huolehtia, silloin on lapsella kyky tulla toimeen omin avuin. On taas mielestäni väärin ottaa lapselta koko ansio pois, lapsen täytyy oppia harkitsemaan, mihin rahansa laittaa. Ja niitä menoja on lapsellakin paljon.

Sinä, hyvä lukija, onko perheessäsi hyvä perhedemokratia? Ovatko kaikki perheesi jäsenet innolla siinä mukana, vai onko perheessäsi ainoastaan yksi ainoa henkilö, joka huolehtii kaikesta. Kai jokainen tajuaa miten rasittavaa se voi henkisesti olla. Kun aloitetaan ottamaan kantaa puolin ja toisin, niin kyllä se perhe oppii ymmärtämään oikean perhedemokratian arvon.

Viisaasti suunniteltu perhedemokratia takaa onnellisen ja tyytyväisen perheen.

»Pirkko»

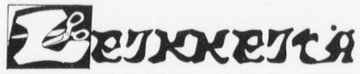

Koillis-Hämeestä sattui palstan toimittaja huomaamaan seuraavan vitsin:

»Kuuromykkä mies suuttui kerran maan hallitukseen oikein tosissaan ja haukkui sen niin perusteellisesti, että katkaisi neljä sormeaan.»

Kuinkahan moni Koillis-Hämeen lukija ymmärsi, mitä vitsiä jutussa oikeastaan oli? — Siinä on jälleen kerran tuo nimitys »kuuromykkä», josta yritämme päästä eroon.

Keväällä luki lehdissä, että »kuuromykkäin papille», rovasti Paunulle on myönnetty ero virastaan. Mehän puhumme kuurojen papeista, eikö virallisella taholla sitä tiedetä? Taisi olla jonkun virkailijan lipsahdus.

Ilta-Sanomissa eräs yleisönosaston kirjoittaja ihmetteli, onko »kuuromykkä sappi» erilainen kuin kuulevan sappi, koska lääkäri saattaa korostaa potilaan kuuroutta, vaikkei sillä ole sairauden kanssa mitään tekemistä. Ihmeellistä kyllä, lääkärit saattavat asennoitua vammaamme aivan väärin, vaikka heidän juuri luulisi ymmärtävän sitä.

Helen Kellerin ja hänen opettajansa Anne Sullivanin tuntee koko maailma. Ensimmäinen »ihmeidentekijä», ensimmäinen kuurosokeiden opettaja oli kuitenkin Samuel Gridley Howe. Näin kertoo heinäkuun Valitut Palat.

Tohtori Howe oli lääkäri, joka perusti v. 1832 Amerikan ensimmäisen sokeainkoulun Bostoniin. Tänne hän v. 1837 otti oppilaaksi kuurosokean Laura Bridgmanin. Laura saavutti tohtori Howen hoivissa vähitellen ikäisensä normaalin lapsen tason oppimäärissä. Puhumaan häntä ei opetettu, vaan Helen Keller oli ensimmäinen amerikkalainen kuurosokea, joka oppi puhumaan. Anne Sullivan ojensi uudelle oppilaalleen nuken, jonka Laura Bridgman oli vaatettanut ja elämänsä loppupuolella Laura tapasi nuoren Helen Kellerin myös henkilökohtaisesti.

Kuuroilla on omat vaikeutensa, sekä yksityisellä kuurolla että koko ryhmällä. Ne tuntuvat kipeiltä jokaisen kohdalla, eikä niissä auta se tieto, että on olemassa ihmisiä, joilla on vielä vaikeampaa. Silti emme saa tuijottaa pelkästään omiin asioihimme, meidän on oltava selvillä myös muiden vaikeuksista. Vastaavasti meidän pitäisi antaa tietoja asioistamme kuurojen ryhmän ulkopuolelle, muuten emme voi toivoa parannusta asemaamme. Televisio ja muut joukkotiedotusvälineet ovat tehokkaita tiedon välittäjiä. Television avulla olisi mahdollista antaa tietoja kuuroista ja kuuroille, molemmin puolin. Toistaiseksi tämä on ollut vähäistä, niinkuin monessa yhteydessä on jouduttu toteamaan.

Kesäkauden jälkeen tuli televisiosta nippuna ohjelmia, jotka välittivät tietoja ihmisten hädästä

Etelä-Amerikassa ja Filippiineillä. Näiden tietojen saaminen vaati kärsivällisyyttä odottaa, tuleeko tekstejä riittävästi vai ei. Jos dokumenttiohjelman tekijä on käyttänyt paljon haastatteluja asiaa valottamaan, on tekstiäkin riittävästi asian ymmärtämiseksi. »Marihuana»-ohjelman suhteen minulla ei tätä kärsivällisyyttä ollut, vaan lopetin liian aikaisin, kun tekstejä ei ruvennut tulemaan. Seuraavana iltana ohjelmasta ja huumausaineongelmasta yleensä keskusteltiin vilkkaasti kuurojenyhdistyksen piirissä. Ohjelmaa olisi siis kannattanut katsoa.

Latinalaisen Amerikan, erikoisesti Argentiinan oloista kertoi dokumenttielokuva »Polttouunien aika». Tämä filmi oli vaikuttava riippumatta siitä, minkä yhteiskuntajärjestelmän kannattaja katselija oli. Filmin teossa oli käytetty tekniikkaa, joka sai tämän voimakkaan vaikutuksen aikaan. Yksityiskohtaisia tietoja ei jäänyt mieleeni, koska tuntui siltä kuin asiat olisivat sinkoilleet kuin lumipallot vasten kasvoja.

»Raportti Etelä-Afrikasta» on moniosainen sarja, josta on nähty kaksi osaa tähän mennessä. Ensimmäinen osa antoi järkyttävän kuvan siitä, mitä vaikeuksia ihmisillä saattaa olla pelkästään ihonvärinsä takia. Etelä-Afrikassa on mustien ja valkoisten ohella myös värillisiä. He ovat »parempia» kuin mustat, mutta »huonompia» kuin valkoiset. Kaikkialla Etelä-Afrikassa on kylttejä, joissa lukee »vain valkoisille». Värillisillä on esim. omat uimarantansa, valkoisten uimarannalle he eivät saa mennä. Jopa veripalvelussa veriplasma tarkoin erotellaan luovuttajan ihonvärin mukaan. Valkoihoisille annetaan vain valkoihoisen verta. Järkyttävää, että ihmisen arvo määräytyy sellaisen asian kuin ihonvärin mukaan.

Raportin toisessa osassa oli vähemmän tekstiä ja ohjelman sisältökin tuntui epämääräiseltä.

Monet kotimaiset ongelmatkin olisivat kiinnostaneet, mutta niistä kertovat ohjelmat ovat auttamattomasti »vain kuuleville». Eräs kotimaan asioista kertova ohjelma sentään oli mielenkiintoinen puuttuvista teksteistä huolimatta, nimittäin »Kuvia sokeainkoulusta». En tiedä, mitä näiden kuvien takana selostettiin, mutta ilman selostustakin oli helppo huomata, miten surkeassa kunnossa ja epäviihtyisä Helsingin sokeainkoulu on. Ohjelman lopulla oli nähdäkseni puhe ammateista, joihin sokeat voivat hakeutua. Perinteellisen harjojen teon ohella on sokeille alkanut löytyä muitakin mahdollisuuksia. Hiljattain kerrottiin lehdissä, että sokeille järjestetään ATK-kurssit, joilla heitä koulutetaan tietojenkäsittelyyn liittyviin tehtäviin.

Aikuiskasvatusta tehostetaan televisiossa ja radiossa jatkuvasti. Tänä syksynä on mahdollisuus suorittaa television avulla yhteiskuntaopin arvosana Tampereen yliopistossa. Mahdollisuudet suorittaa arvosanoja lisääntyvät varmasti vuosien mittaan jatkuvasti. Aikuiskasvatus, josta lehtemme viime numerossa oli puhetta, on kuurojen kohdalla erikoisen tärkeää. Nykyisin ei oppiminen pysähdy koulun lopettamiseen, vaan on pakko opiskella uutta sen jälkeenkin. Tämä pätee myös kuurojen kohdalla. Myös kuurojen pitäisi päästä nauttimaan television kautta tulevasta opetuksesta.

Raija Nieminen

KIRJEENVAIHTAJILTA

HYVIN MENEE KUITENKIN

Lappeenrannan kirjeenvaihtaja ja kynänkäyttäjä on ollut koko kesän kuin karhu kolossaan, joten täytynee tässä kömpiä jaloilleen ja tulla ihmisten ilmoille.

Yllä oleva otsake on erään iskelmälaulun nimi, lainasin sen, koska kuitenkin täälläpäin hyvin menee. Ainahan sitä sattuu kahnauksia niin yhdistys- kuin yksityisasioissakin, mutta eteenpäin sitä on mentävä, ei taaksepäin. Tosin tämä vuosi on ollut hiljaisempaa kautta. Vuoden alussa jatkettiin viittomakielen kerhon toimintaa. Lähetyksen hyväksi pidettiin koko alkukevät kerhohuoneistossa ompelu- ja askartelukerhoa, jossa oli mukana miespuolisiakin asian harrastajia.

Yhteiset vappujuhlat vietettiin Kaakkois-Suomen Kuurojen yhdistysten kera, ja väkeä oli tuvan täydeltä.

Riihijärvi on ollut monen jäsenemme sydämessä numero yksi. Siellä on ollut eloa jo tammikuusta lähtien. On tehty leveä laituri, kaivo ja kylvetty nurmi, joka nyt on ihanan vihreä. Seppo Tynkkynen, Eino ja Kusti Leppänen ovat olleet tänä kesänä Riihijärven ahkerimmat puuhamiehet.

Heinäkuussa pidettiin luonnonsuojelu- ja virkistyspäivät jäsenille. Riihijärvi on oikea kalamiesten unelmajärvi (tämä ei ole mitään kehumista, vaan tosiasia). Neljän miehen voimalla kun virkistyspäivillä ongittiin, saatiin varsin lyhyessä ajassa prikulleen 240 kalaa. Siinä sitä oli perkaamista naisille.

Helsingistä kun käy täällä vieraita, niin he vievät aina mennessään puoli ämpärillistä meidän kalojamme, voi surku sentään.

Elokuussa vietettiin elojuhlia. Noin 40 henkilöä oli paikan päällä. Niiltä, jotka lähtivät pois lauantaiiltana jäi ohjelma näkemättä. Kertoivat, että oli mukavaa ohjelmaa, eikä ohjelman suorittajat valittaneet vaikka kastuivatkin vaatteineen päivineen.

Tässä Kuurojen lehdessäkin on useampaan otteeseen puhuttu hölkkäämisestä. Allekirjoittanut joutui hölkkäämään ihan kuin vahingossa, tarkoitus oli »kävellä» vaan vähän, mutta siitä tulikin 6 km hölkkä. Alussa kuului vaan huh, huh, äh, äh ja puh puh. Mutta vähitellen omaksi ihmeeksenikin totesin miten hyvältä oloni alkoi tuntua. Varsinkin selkäni, koska poden lievää selkävammaa, tuntui askel askeleelta paremmalta. Siispä hölkkä kuniaan, on turhaa puhetta ettei ole aikaa, laiskuutta sen harrastaminen on minultakin tähän asti ollut. Ajatelkaapa, miten paljon terveellisempää on esimerkiksi hölkätä kuin nauttia särkylääkkeitä kangistuneisiin kehonsa kipuihin. Sanon vielä kerran, kuka ei usko, että hölkkä tekee ihmiselle hyvää, niin menköön itse koettamaan.

Nuorisotoimintakin on ottanut täälläpäin ensiaskeleitaan, mutta siitä en pysty selkoa tekemään, koska olen ollut tilaisuuksissa vain kahvin keittäjänä.

Eipä muuta tällä kertaa. Lisää kuuluu kun tapahtuu . . .

A. L.

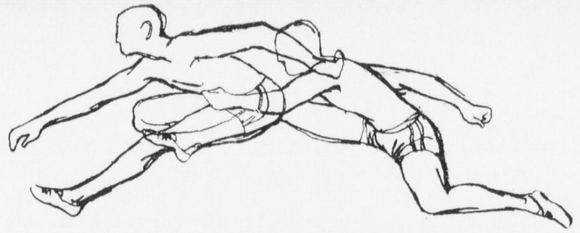

URHEILU

Urheiluosastoon tarkoitetut kirjoitukset ja ilmoitukset on lähetettävä edellisen kuukauden 7. päivään mennessä os.: Kuurojen Lehti, Lokero 62, Hämeenlinna.

Suomen Kuurojen Urheiluliiton 50-vuotisjuhla 23. 8. 1970

Jo perjantaina 21.8. kävivät liittojohtokunnan jäsenet Valentin Kaurela ja Jarmo Narmala laskemassa seppeleen liiton edesmenneen puheenjohtajan Kauko Mäkelän haudalle Pirkkalan hautausmaalla. Juhlapäivän aamuna klo 8 suoritti liittojohtokunta kokonaisuudessaan kunniakäynnin ja seppeleen laskun liiton perustajan Eino Karilaan haudalle.

Helsingin Kuurojenyhdistyksessä järjestetyllä vastaanotolla kävivät esittämässä onnittelunsa seuraavat liiton jäsenseurat: Turun Valpas, Vaasan Wellas, Helsingin Hero, Jyväskylän Jalo, Mikkelin Kuurot Urheilijat, Suomen Kuurojen Ampumaseura, Tampereen Kuurot Urheilijat, Hämeenlinnan Häli, Kuopion kunto ja Porin Kuurot Urheilijat sekä Helsingin Kuurojenyhdistys, Karjalan Kuurojen Heimotuki, Kuurojen Shakkiliitto ja Kuurojen Autojärjestö. Suomen värejä kaksissa maailmankisoissa kunniakkaasti puolustanut Paavo Niinikangas esitti henkilökohtaisen onnittelunsa lahjoittaen kiertopokaalin liiton käytettäväksi. Sähkein ja adressein onnittelivat liittoa Oulun Ryhti, Lahden Kuurot Urheilijat, Kymenlaakson Tähti, Kokkolan Kiri, Länsi-Saksan, Israelin, Unkarin, Tanskan ja Itä-Saksan kuurojen urheiluliitto CISS:n hallituksen jäsenet: R. Lonnoy, Eugene Fraiture, Pierre Berhard sekä Heikki Hyvärinen, Tapio Hirsikangas ja Boris Ström.

50-vuotisjuhla Kauppakorkeakoulun juhlasalissa

Juhlan alkaessa klo 13 oli juhlasaliin kertynyt runsaasti yleisöä, joukossa entisiä aktiiviurheilijoita ja urheiluseurojen toimihenkilöitä kautta maan; liittoa eteenpäin vieneet tahtoivat olla mukana liiton juhlapäivänäkin. Ohjelma aloitettiin vaikuttavalla ja juhlavalla lipputervehdyksellä kunniavartion saattaessa Suomen ja urheiluliiton lipun paikoilleen, taustalla nuoret urheilijat urheilupukimissa symbolisoivat liiton eri urheilumuotoja.

Lipputervehdyksen jälkeen ja esiripun laskeuduttua astui puhujako-

CISS:n pääsihteeri Osvald Dahlgren esittää tervehdyksensä.

Puolan urheilujoukkueen johtaja luovuttaa muistolahjan, jonka vastaanottaa SKUL:n puheenjohtaja Urho Lehtimäki.

rokkeelle liiton puheenjohtaja Urho Lehtimäki, pitäen tervehdyspuheen, jossa hän kosketteli liiton perustamisvaiheita ja toimintaa.

Tervehdyspuheen jälkeen Helsingin kuurojen viittomakuoro esitti Eija Auvon johdolla kauniisti ja plastillisesti Finlandian.

Juhlapuheen piti Suomen Olympiakomitean valmennuspäällikkö Kalevi Tuominen.

Helsingin Lapinlahden kuurojenluokkien tyttöoppilaat esittivät rouva Terttu Martolan ohjaaman pallo-ohjelman hallitusti ja rytmikkäästi. Ohjelmaan liittyvän musiikin oli suunnitellut rouva Maisi Krokfors ja ihmeteltävästi nuoret voimistelijat pystyivät seuraamaan musiikin rytmiä.

Nyt seurasivat tervehdykset. Ensimmäisenä esitti tervehdyksensä CISS:n (Kansainvälinen Kuurojen Urheiluliitto) puolesta pääsihteeri Osvald Dahlgren, joka toi myös Ruotsin Kuurojen Urheiluliiton tervehdyksen. Norjan Kuurojen Urheiluliiton tervehdyksen esitti puheenjohtaja Fridtjof Tenden, Suomen Kuurojen Liiton puheenjohtaja Runo Savisaari, Suomen Koripalloliiton johtaja Oiva Virtanen. Lisäksi esittivät tervehdyksensä Puolan Kuurojen Urheiluliiton ja TUL:n edustaja.

Tervehdysten jälkeen seurasi ansiomitalien jako, jonka suoritti liiton puheenjohtaja Urho Lehtimäki. Hopeisen ansiomitalin saivat Teuvo Taimisto, Carl-Eric Martola ja Jarmo Narmala, pronssisen Bruno Rautalammi, Martti Salli, Erkki Tuliniemi, Heino Niemelä, Oiva Virtanen, Tuure Vallenius, Pertti Pärnänen ja Terttu Martola.

Turun Valppaan naisvoimistelijoiden esitettyä vauhdikkaan vannevoimistelusommitelman, jonka oli ohjannut rouva Sirpa Kostiainen, seurasi kultamitalimiesten ja -naisten esittely. Kaikkiaan 20 kuurojen maailmankisojen voittajaa 27:stä oli mukana esittelyssä, jonka suoritti herra Carl-Erik Martola.

Juhla päättyi yhteisesti laulettuun Maamme-lauluun.

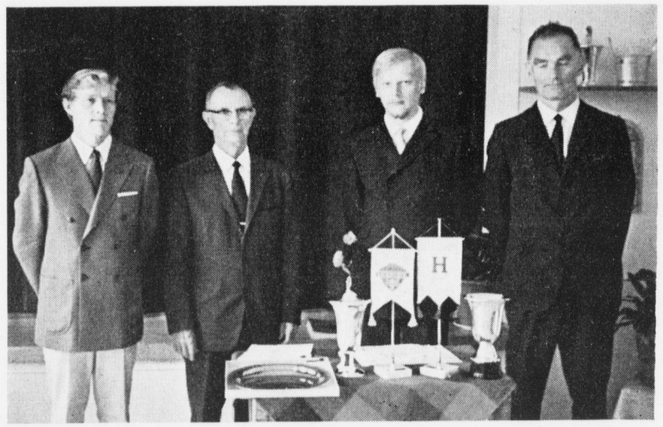

SKUL:n liittojohtokunta. Vas. J. Narmala, Urho Lehtimäki, Esa Kauppinen ja Valentin Kaurela. Johtokuntaan kuuluu lisäksi Carl-Erik Martola.

SKUL:n juhlakilpailut

Urheiluliiton 50-vuotisjuhlakilpailut Pirkkolan urheilupuistossa olivat mestaruuskilpailujen toisintoa siinä mielessä, että parhaat yleisurheilijat olivat jälleen samoissa kilpailuissa. Seurat ansaitsevat kiitokset poikiensa lähettämisestä kilpailuihin, jotka varmasti nimimiesten poissaollessa olisivat muodostuneet latteaksi. Nyt saatiin lisäksi väriä ulkolaisista osanottajista, joskin heitäkään ei saapunut niin runsaasti kuin oli odotettu. Mm. Jugoslaviaan ja Italiaan oli kutsun yhteydessä mainittu, että majoitus ja ateriat kustannetaan liittomme toimesta, mutta ilmeisesti matka sittenkin oli liian pitkä. Ruotsi oli lähettänyt 6, Norja yhden ja Puola 4 osanottajaa. Puolan joukkueen lukumäärä oli viimeiseen saakka arvoitus ja selvisikin vasta tulohetkellä Seutulassa.

Parhaista tuloksista vastasivat puolalaiset ja omat urheilijamme. Puolan Krawsz osoittautui parhaaksi niin satasella kuin neljännesmailillakin, viimeksimainitulla matkalla parhaamme Ventelä sai maalissa todeta myös Ruotsin Sivervallin selän edessään. 5000 metrillä Puolan Wroble oli ylivoimainen, mutta Pauli Savolainen yllätti mieluisasti pudottamalla Norjan Myranin seurastaan. Norjalainen ei kylläkään ollut parhaassa vedossaan aristellen jalkaansa. Kenttälajeja meikäläiset hallitsivat selvästi Eero Saarikosken erottuessa parhaaksi kolmessa lajissa: keihäässä, korkeudessa ja kolmiloikassa, viimeksimainitussa uudella ennätystuloksella 14,77. Viisitoista metriä on Eeron saavutettavissa viimeistään ensi vuonna. Keihäässä Eero pesi koko keihäskaartin, pienellä erikoisharjoittelulla hän mahdollisesti viimein siirtäisi keihäsennätyksen 60 metrin paremmalle puolelle. Jo olisikin aika, näinä Nevalan 90 metrin kaarien aikana. Kuulassa Rauno Rantanen yllätti ME-miehen, Ruotsin Henrikssonin, joka jäi peräti kaksi metriä ennätyksestään. Mieluista oli myös todeta nuoren turkulaisen Kalevi Alajoen venyvän kolmiloikassa hyvään tulokseen 13,28. Siitä on hyvä ensi vuonna ponnistaa kohti 15 metrin rajaa.

Puolan Krystyna Litwin oli naisten satasella ja pituudessa täysin omaa luokkaansa. Siinä on jälleen osoitus tytöillemme, että kyllä tuloksiin pääsee kunhan vain viitsii harjoitella.

Tulokset:

100 m: 1) Stanislav Krawsz Puola 11,5, 2) Vesa Hannu Wellas 11,5, 3) W. Poszepczynski Puola 11,8, 4) Ove Zakrisson Ruotsi 12,2, 5) Pasi Niemelä Jalo 12,3, 6) Pertti Mikkola Hero 12,6.

400 m: 1) Stanislav Krawsz Puola 51,0, 2) John-E. Sivervall Ruotsi 52,0, 3) Markku Ventelä Wellas 53,0, 4) Aimo Hiekkanen Valpas 54,0.

Seuratoimitsijain koulutuspäivät

järjestetään Vierumäen Urheiluopistolla lokakuun 23—25 päivinä, urheiluseurojen toimihenkilöille. Kukin seura voi lähettää 1—3 toimihenkilöä. Osallistuminen on maksutonta, mutta matkakuluista vastaavat seurat. Ilmoittautumiset SKUL:n toimistoon 15.10. mennessä.

Liittojohtokunta

SKUL KIITTÄÄ

kaikkia yhteisöjä ja yksityisiä, jotka muistivat liittoa 50-vuotispäivänä.

1500 m: 1) Timo Karvonen Kunto 4.05,8, 2) Kari Saarikoski Wellas 4.18,4, 3) Olli Lehti Hero 4.20,0, 4) Erkki Paavola Häli 4.32,0, 5) Per Örneblad Ruotsi 4.44,0.

Kiekko: 1) Matti Pirttilä Valpas 36,08, 2) Bo-G. Henriksson Ruotsi 35,46, 3) Ossi Ottela Häli 34,16, 4) Rauno Rantanen TKU 33,60.

Keihäs: 1) Eero Saarikoski Wellas 55,48, 2) Simo Kujala Valpas 52,32, 3) Hannu Siltanen TKU 49,60, 4) Keijo Jokikokko Valpas 46,18, 5) Reijo Krook Häli 44,16, 6) Rolf Hansson Ruotsi 40,22.

Kuula: 1) Rauno Rantanen TKU 14,10, 2) Bo-G. Henriksson Ruotsi 13,86, 3) Ossi Ottela Häli 13,00, 4) Olavi Kaisanlahti Valpas 12,97, 5) Matti Pirttilä Valpas 12,20.

Korkeus: 1) Eero Saarikoski Wellas 177, 2) Lennart Jönsson Ruotsi 165, 3) Antti Hiekkanen Valpas 150.

3-loikka: 1) Eero Saarikoski Wellas 14,77 SE, 2) Kalevi Alajoki Valpas 13,28, 3) Ove Zakriasson Ruotsi 12,26.

Pituus: 1) Vesa Hannu Wellas 677, 2) W. Poszepcynski Puola 618, 3) Ove Zakrisson Ruotsi 600, 4) Pertti Mikkola Hero 582, 5) Lennart Jönsson Ruotsi 552, 6) Pasi Niemelä Jalo 546.

5000 m: 1) K. Wrobel Puola 15.04,2, 2) Pauli Savolainen Jalo 15.48,6, 3) Björn Myran Norja 16.13,6, 4) R. Saastamoinen Valpas 16.51,8, ulkop. kilp. Hans Röhl Länsi-Saksa 18.07,8.

Naisten lajit.

100 m: 1) Krystyna Litwin Puola 13,6, 2) Marja Kulmala Jalo 17,0.

Kuula: 1) Kirsti Vuorimies Wellas 10,07, 2) Marja Kulmala Jalo 9,26, 3) Krystyna Litwin Puola 9,11, 4) Anja-R. Liimatainen Jalo 8.03.

Pituus: 1) Krystyna Litwin Puola 513, 2) Anja-R. Liimatainen Jalo 395, 3) Marja Kulmala Jalo 374.

SKUL:N SUUNNISTUSMESTARUUDET HÄMEENLINNAAN

Suunnistusmestaruudet ratkottiin syyskuun 13. päivänä Hattulan Takajärven pohjoispuolisessa maastossa, Hämeenlinnan Hälin vastatessa järjestelyistä. Ratamestarina oli Kalevi Kuusisto Hämeenlinnan Tarmosta, joka oli vetänyt, maaston huomioiden, onnistuneet radat. Maasto oli tyypillistä hämäläistä: pieniä mäkiä ja soita, kanervakankaita monttuineen. — Yleisen sarjan mestaruuden vei Jarmo Narmala isäntäseurasta, seuraavina olivat Heron Olli Lehti ja Mikkelin Pentti Turkki, kaikki muuten olisivat ikänsä puolesta voineet kilpailla ikämiessarjassa. Varsinaisen ikämiessarjan mestaruuden voitti ylivoimaisesti Hälin Martti Salli, joka suoritti todellisen unelmajuoksun rastilta rastille.

Mestaruuskilpailujen edellisenä päivänä suoritettiin kansallisena kilpailuna viestisuunnistus, johon oli alunperin ilmoittautunut 5 joukkuetta neljän sitten asettuessa lähtöviivalle. Ensimmäisen osuuden jälkeen johti Heron joukkue Hälin ollessa toisena ja toisella osuudella järjestys pysyi samana. Viimeisellä osuudella Hälin ankkuri Paavola karkasi muilta ja myös yhdistetty Hero & MKU joukkue nousi Heron joukkueen edelle.

Tulokset:

M-sarja, 8,0 km: 1) J. Narmala Häli 1.45,36, 2) O. Lehti Hero 1.52,02, 3) P. Turkki MKU 1.55,21, 4) T. Tiirikka LKU 2.02,18, 5) J. Syvänen Häli 2.14,11, 6) E. Paavola Häli 3.01,35, 7) Sulkanen LKU 3.16,13, 8) J. Laine Hero 3.21,41, 9) A. Hänninen Hero 3.25,31, 10) R. Krook Häli 5.19,00.

35-sarja, 7,0 km: 1) M. Salli Häli 1.17,38, 2) U. Saarikko Hero 2.02,45, 3) P. Leikas LKU 2.34,00, 4) E. Heinonen Häli 4.27,48,

Tampereen KU:n lahjoittamaan joukkuekiertopokaaliin, jossa huomioitiin kunkin seuran kohdalla 2 yls. sarjan ja yhden ikämiessarjan tulos, sai Häli toisen kiinnityksen ajalla 5.17,25 ja seuraavina Hero 7.16,28 ja LKU 7.52,31.

M III-sarja, 3,9 km: 1) E. Kauppinen Hero 1.36,43, 2) E. Viberg LKU 1.39,38, 3) M. Dianoff Häli 1.41,23, 4) O. Ottela Häli 2.02,46.

Viestisuunnistus: 1) Häli (Narmala, Salli, Paavola) 2.48,22, 2) Hero & MKU (Saarikko, Kauppinen, Turkki) 3.31,18, 3) Hero (Lehti, Hänninen, Laine) 3.31,59, 4) Häli II (Syvänen, Dianoff, Krook) 3.52,54.

Kilpailun jälkeen nimettiin Leksandissa 26.—27. 9. pidettävään Ruotsi — Suomi suunnistusmaaotteluun Martti Salli, Pentti Turkki, Tauno Tiirikka, Olli Lehti, Erkki Paavola ja Jarmo Narmala sekä joukkueen johtajaksi ja varamieheksi Esa Kauppinen.

WELLAS järjesti 5.9.-70 kansalliset kilpailut yleisurheilun 5-ottelussa. Sää oli sateinen ja kolea mikä vaikutti huomattavasti tuloksiin. Mainittavan arvoinen on Vesa Hannun tulos 23,1 200 m:llä.

Tulokset: Miehet, 5-ottelu: 1. Eero Saarikoski 3014 pistettä (200 m 23,9, pituus 636, kiekko 30,58, keihäs 48,28, 1500 m 4.31,4); 2. Vesa Hannu 2775 p. (23,1, 646, 25,96, 48,68, 5.13,8); 3. Kari Saarikoski 1937 p. (26,7, 482, 24,32, 23,60, 4.22,8).

Tulokset naisten jäsentenvälisestä 3-ottelusta: 1. Arja Saunamäki 1431 p. (100 m 15,2, pituus 401, kuula 7.98); 2. Anneli Jokela 1318 p. (15,2, 383, 7.25); 3. Kirsti Vuorimies 1017 p. (16,9, 294, 9.40).

TURUN Kuurojen Urheiluseura Valpas r.y. järjesti elokuun 24 pnä kansainväliset yleisurheilukilpailut Turun Urheilupuistossa. Kilpailuja suosi tyyni ja kaunis sää, joten tuloksista muodostui melko hyvätasoiset, mm. yksi Suomen ennätyskin näki päivänvalon. TKU:n Rauno Rantanen pukkasi nuorten sarjassa kuulaa kokonaista 16,45 m. Rantanen voitti myös yleisen sarjan kuulan tuloksella 14,25. Kansainvälisyyttä kilpailuissa edusti ruotsalainen kuulantyöntäjä Bo-Göran Henriksson. Muitakin ulkomaalaisia kilpailijoita oli lupautunut näihin ksoihin, mutta peruuttivat osanottonsa.

Tuloksia: **100 m:n juoksu:** 1. Aimo Hiekkanen, Valpas 12,0; 2. Erkki Paavola, Häli, 12,9; 3. Jari Kuusinen, Valpas 12,9. **800 m:n juoksu:** 1. Markku Wentelä, Wellas, 2.01,9; 2. Kauko Pekkala, Ryhti, 2.07,2; 3. Aimo Hiekkanen, Valpas, 2.07,4; 4. Erkki Paavola, Häli, 2.19,2. **3000 m:n juoksu:** 1. Pauli Savolainen, Jalo, 9.18,2; 2. Tuure Wallenius, Valpas, 10.24,8. **Korkeus:** 1. Eero Saarikoski, Wellas, 179; 2. Kalevi Alajoki, Valpas, 158; 3. Sakari Kujala, Valpas, 150. **Pituus:** 1. Eero Saarikoski, Wellas, 662; 2. Sakari Kujala, Valpas, 595; 3. Jari Kuusinen, Valpas 522. **Kuula, yleinen:** 1. Rauno Rantanen, TKU, 14,25; 2. Bo-Göran Henriksson, Ruotsi 14,24; 3. Olavi Kaisanlahti, Valpas, 13,14; 4. Matti Pirttilä, Valpas 12,46. **Keihäs:** 1. Eero Saarikoski, Wellas 56,04; 2. Jari Kuusinen, Valpas 48,00; 3. Kalevi Alajoki, Valpas 47,34; 4. Reijo Krook, Häli, 45,14; 5. Keijo Jokikokko, Valpas, 44,44; 6. Raimo Parkkinen, Ryhti, 43,14; 7. Into Mäkinen, Valpas, 42,76; 8. Hannu Keränen, Ryhti, 38,08. **Kuula, nuoret 5,4 kg:** 1. Rauno Rantanen, TKU 16,45 (SE); 2. Matti Pirttilä, Valpas 14,11, 3. Raimo Parkkinen, Ryhti, 12,48; 4. Jari Kuusinen, Valpas, 12,31.

RUOTSI VOITTI SUUNNISTUSMAAOTTELUN

Leksandissa 26—27.9. järjestetyn Ruotsi—Suomi suunnistusmaaottelun voitti Ruotsi yhteisajalla 8.10,20 (henkilökohtainen suunnistus, 3 miehen yhteisaika 3.56,05 + viesti 4.05,15). Suomen yhteisaika oli 8.17,00 (4.03,30 ja viesti 4.13,30). Maaottelu oli kireä ratketen vasta viestin viimeisellä osuudella. Lähemmin seuraavassa numerossa.

TIDSKRIFT för DÖVA

N:o 10 1970

Sökandet efter en skolform

För hundra år sedan grundades dövskolor i vårt land och de var internatskolor. Barnen skulle få specialundervisning av speciallärare i specialskolor. Föräldrar måste lämna sina barn i främmande människors vård, att uppfostras av dem. Annan möjlighet fanns inte på den tiden.

Nu har tiderna förändrats. Undervisningsmetoden har utvecklats annorstädes. Man har funnit vad föräldrarnas andel i uppfostran betyder. Man har framfört nackdelarna hos en internatskola som är isolerad från övriga världen. Nu är bilen med i bilden, vägsystemet har utvecklats. Allt detta har lett till att den gamla klassiska skolformen utvecklats och förändrats. Där det finns mycket människor och döva barn har man grundat kommunala eller distriktskommunala skolor och barnen kommer dit från sina hem. Å andra sidan har man börjat införa integration, man placerar döva barn bland hörande barn. På så sätt blir döva »hörande» påstår endel experter.

Det man gör annorstädes, gör man också i Finland.

År 1968 kom ett betänkande om hur man skulle förnya skolförhållandena för hörselskadade. Där föreslogs att Åbo och Kuopio dövskolor skulle indras och i stället tretton skoldistrikt upprättas. Alla hurrade inte för det förslaget. Man kritiserade de långa skolresorna 2x50 km dagligen. Framförallt konstaterade man bland döva och dövlärare att då elevantalet är litet, blir klassen heterogen och resultaten försämras. Detta kan inte vara meningen med reformen.

Undervisningsministeriet gick genom betänkandet, regeringen gav den till riksdagen. Det innehöll förslag om ändring av folkskolelagen. Riksdagen behandlade, hörde på experter, återsände till regeringen med uppmaning att saken skulle undersökas bättre för att lösningen skulle bli bättre. Den 16 september kallade undervisningsministeriet organisationerna till en mindre konferens för att diskuterna saken. Frågan vandrar nu igen vidare i någon riktning.

Reformer är bra om förbättring inträder. Men gå inte för långt i alla fall. Finland är ett land med gles bebyggelse. Låt oss ta ett steg i sänder. Detta förslag borde förverkligas endast delvis. Man borde etablera skoldistrikt endast på orter med 200.000 invånare och inte 100.000 som förslaget i betänkandet lyder.

I detta stadium skulle då upprättas endast fyra distrikt, i Helsingfors, Åbo, Tammerfors och Lahtis. På grund av flyttningsbetingelserna kunde antalet ökas senare. Nu behövde man indra endast en av de föreslagna skolorna.

Tiderna förändras. Snart har vi femdagarveckan i skolorna. Ta och undersök hur detta inverkar på dövskolorna. Ett förslag är en internatskola med femdagar vecka och transport till hemmen varje vecka. Nu kunde sträckorna vara längre än 50 km. En sådan skolform kunde ha flere av internat- och dagskolornas fördelar än deras nackdelar. Den formen prövas nu i vårt grannland och vore nog värd en undersökning, nu när vi är ute efter en ny och bättre skolform.

Larsdotter önskar teckenspråkslärarkurser

Varje tänkande människa — antingen hon har hörande eller döva öron — förstår betydelsen av samarbete i samhället. Vi förstår också att om det i affärsinrättningar och organisationer m.m. finns god samarbetsanda, rätt atmosfär och vilja att uppmuntra andra, detta är några av nycklarna till framgång. Isynnerhet hos organisationer är detta avgörande att rätta ledare finns på rätta platser. I alla avseenden ser de till organisationens och medlemmarnas bästa. De är känsliga för sin förenings framgång, de för fram endast positiva sidor och strävar att i all tysthet avlägsna missförhållandena. Vårt förbund är lyckligt över att ha några sådana ledare. Som stöder varmt alla förnyelser inom förbundet — oberoende av vad de siktar på, cirkusnöjen eller mera stadig verksamhet bland döva medborgare i landet. De sköter kontakterna utåt men glömmer inte att betjäna de döva.

Alla utanförstående eller hörande har alla möjligheter att kunna utveckla sig, men vi döva behöver stödet av vår orgnisation.

I ett samhälle i utveckling öppnas alltid nya utvägar för handikappade i deras svåra livsförhållanden. Ibland lyckas man och ibland misslyckas man, men alla medel måste prövas. Man har lyckats mjuka upp allmänna opinionen, så den blivit mera positiv mot tecknandet. Det finns många teckenspråkslubbar fördelade på många orter. Men man kunde utveckla verksamheten på denna sektor mycket mera. Det är glädjande att personer som arbetar bland döva och som behärskar teckenspråket, utvecklar det och håller kurser. En vanlig arbetande döv medborgare är glad över att få dra nytta av detta vid behov. Men dagliga pratstunder med vårdarbetarna blir tungt i längden för båda parterna. Den döve har andra »kanaler», släktingar, vänner, arbetskamrater, förmän. För den döve är det naturligtvis angenämt om kanalerna fungerar bra och det inte blir stopp på grund av ömsesidiga språksvårigheter. Därför kunde dövföreningarna ordna teckenspråkskurser för hörande. Man skulle annonsera i ortens tidningar, sätta upp meddelanden på tavlorna på arbetsplatserna med döva anställda, liksom på platser där de anställda arbetar i serviceyrken.

Människor studerar allt möjligt, alltså också teckenspråket. Arbetskamrater och förmän vill gärna lära sig det ännu mera. Men en döv arbetstagare kan inte undervisa under arbetstid och hans egen kunskap i tecknandet är svag, då han aldrig fått lära sig det. Önskvärt är att vår centralorganisation i framtiden tog upp på programmet ordnandet av teckenspråkslärarkurser, öppna för alla intresserade, både döva och hörande. En lärplan borde göras som anvisar hur timmarna disponeras, i vilken ordning språklärarens enskildheter skall tagas o.s.v. Kompetenta döva lär ut sitt eget språk, jämställda med de hörande. Det är meningen att hörande lär sig teckna för att kunna reda sig med de döva, den döve läraren ger denna undervisning ända från grunden.

Här-liksom i all annan verksamhet-är målet inte **antingen** döva **eller** hörande kurslärare. Utan båda i samverkan. Samarbete i alla riktningar, det är riktig integration och på det kan dövförbundet visa exempel. Och det är väl möjligt att få medel därtill. »I blåst och vind visar seglen sin art, människan sin stolta tro.» Man måste tro på sin sak och hoppas på morgondagen. Vi fordrar inte, vi vill få.

Laurintytär

Nordiska kongressen i Örebro 10-14 aug. 1970

Nu när kongressen i Örebro ligger ett par månader tillbaka i tiden, och man fått tid att summera sina intryck av denna kongress, är det många saker man tycker borde ha varit annorlunda. Nu skall det sägas att kongressen i Örebro var en effektivt arbetande sådan trots att tiden var knappt tilltagen för inledningsföredragen och diskussionsinläggen. Man skulle även ha behövt mera tid för grupparbetet. Med den tidsram man hade skulle man nog fått mera tid för detta om antalet frågor som togs upp till behandling varit färre.

En annan sak som man efteråt tycker borde ha varit annorlunda är tidpunkten för kongressen. Nu förlade vi den internationella dövlärarkongressen i Stocholm, som började veckan efter kongressen i Örebro. Vi hade räknat med att tillslutningen av dövlärare skulle bli stor, men inte en enda dövlärare infann sig till kongressen. Hade vi förlagt kongressen till juli månad hade antalet deltagare mångdubblats genom att de döva då haft större möjligheter att deltaga.

Var deltagandet från skolsidan de statliga myndigheternas sida och det är ju dem vi vill komma dåligt så var det desto bättre från till tals med. Socialminister Sven Aspling höll inledningsföredraget vid kongressens öppning. Som framgår av hans tal, av vilket en del återges på annan plats i denna tidning, så är socialministern utomordentligt väl insatt i våra problem, och han har aktivt medverkat till att SDR får statligt stöd från socialpartementet.

Byråchef Albert Berg inledde det egentliga »kongressarbetet» med ett inledningsföredrag som bar titeln »Arbetsmarknadens krav och den döves behov av teoretisk och yrkesmässig utbildning». Avsnitt av detta tal återfinns på annan plats i tidningen. Byråchef Berg har en mycket realistisk syn på de dövas problem och han menar att man skall gå varligt fram när det gäller integrerings- och normaliseringstanken.

En annan av huvudföredragshållarna var redaktör Thorbjörn Sander från Norge vars ämne var »Vad kan dövorganisationen göra för att minska den döves språk- och kunskapshandikapp». Sander gav en realistisk skildring av de dövas problem s.a.s. från vaggan till graven, och de närvarande experterna gav honom mycket beröm för uppläggningeen av föredraget och dess innehåll. På annan

plats återger vi de avsnitt i Sanders föredrag som berör integrering och social anpassning. Han fastslår att pedagogisk integrering har sitt berättigande endast om den för till en tillfredsställande social integrering.

Skall de nordiska dövkongresserna bibehållas i sin nuvarande form, var en fråga som diskuterades livligt av de nordiska förbundsrepresentanterna. Många ansåg att ämnena och diskussionerna låg på en så hög expertnivå att det var mycket svårt för de döva att följa med i förhandlingarna. Man menade också att de nordiska dövkongresserna bör få ett annat innehåll.

Undertecknad håller med om att man måste ge de nordiska kongresserna ett innehåll som gör dem tillgängliga för alla döva. När det gäller pedagogiska, sociala och andra mera svåra ämnen kan man ordna speciella expertöverläggningar eller seminarier. De nordiska kongresserna bör i fortsättningen ägna sig åt interna organisationsfrågor, teater och konst. Vi kan låta dem bli ett slags festivaler som hålls i juli månad och därigenom gör det möjligt för de döva att besöka dem när de har semester. Denna form av kongress bör hållas vart tredje år ty de döva behöver få träffas ofta för att få impulser i arbetet med att berika fritiden och föreningslivet.

Nordiska dövas samarbetsorganisation hade två sammanträden under kongressen och man beslöt att uppvakta Nordiska rådet med en del problem där man ville få en likartad lösning i alla 4 länderna. Det gällde förskoleundervisning, TV-frågor och socialkonsulentverksamhet. Nästa sammanträde blir i Helsingfors 1971 och där får man säkert ta ställning till problemet med kongresserna.

Alla de resolutioner som fattades på kongressen i Örebro kommer nu att följas upp i vart nordiskt land och det skall här sägas att dövorganisationernas möjligheter att påverka utvecklingen är betydligt större i dag än för några år sedan. Vid kongressen i Örebro gav socialministern SDR officiellt erkännande för det pionjärarbete förbundet utfört. Han framhöll att SDR i dag har en utomordentligt stor betydelse för vårt lands c:a 10.000 döva och svårt hörselskadade. Dessa ord är säkert en stor tröst för alla de gamla kämpar som i åratal offrat fritid och familjeliv för att ge de döva ödeskamraterna en bättre social och kulturell status och detta utan att få det minsta lilla erkännande. De hade en stark tro på sin organisation och hyste kärlek till dem de arbetade för. Vi skall här komma ihåg Thorbjörn Sanders ord: »Dövorganisationen är i första hand en kamporganisation, som kämpar för bättre skolmöjligheter, vidareutbildning, vuxenutbildning, social rättfärdighet, full sysselsättning och större valmöjligheter i arbetslivet etc.

Lars Kruth

RAFAEL REPAR:

Besynnerligt

Jag satt i gungan den vackra sommardagen med posten i handen, som min gumma just hämtat. Först Tidskrift för döva som jag började läsa — och begrundade stora saker. Min fru gjorde goda smörgåsar, bättre än Flitiga Kvastens köttgryta den gången i Danmark, och ett starkt kaffe ångade från pannan. Men först måste jag ta reda på tidskriftsunderrättelserna och nog fick jag anledning att småle. Flitiga Kvasten var naturligtvis upphovet och så det att tryckfelsblomster är de roligaste historierna. Liksom detta: Konduktören:

— Finns här dem som ska ti' St Michel. Tåget til' Uleåborg gick just!

Detta roade Uleåborgsprästen när han inbjöd deltagarna vid kyrkdagarna i St Michel till Uleåborg. Dit till Lapplandsprästen, som har teckenspråksredskap av stor räckvidd och är en axelbred och kraftig man. Han lär ha skidat mycket i sin ungdom, det är sannerligen ett lunkande och så har 30 års krejsande mellan de döva skänkt krafter. Nu skall han plötsligt bli pensionär, tänk nu det.

Strax därpå får man höra att Helsingfors följer Uleåborg i spåren, att vår biskop tänker göra samma trick. Prästen Lauri träffade jag första gången när han var tjockhårig och följde prosten Karhu till Seinäjokis 10-års fest år 1939. Sen har jag ju träffat honom många gånger, också som hårlös. Det är säkert bilåkandets fel sa jag till Lauri-prästen engång. — Hör du varför låter du inte skägget växa, det skulle vara dig värdigt. — Jag har nog tänkt det, men det går inte, jag har ser du ett lusfärgat skägg!

Mera behövdes inte, jag har hemskt lätt för att skratta, det var med möda jag kom fram till kyrkan.

Och två går inte utan tre. När nu den höga översten Meri Kruhse har lämnat armén och fanan och sitter vid aftonlampan och skriver brev, kanske till mig, har dessa mina prästvänner säkert också bättre tid till skriverier.

Och låt mig berätta ett minne till. Jag frågade engång Meri Kruhse: — Varför har du inte gift dig? — Vet du vad, Rafael! Den där mannen har nog stupat i kriget, eftersom han aldrig har visat sig, han som skulle vara min man!

Här har alla ogifta ett gott recept, tänk som så att saken ligger så här till.

För mig är saken annorlunda, ursäkta men min frus goda smörgåsar väntar. Det är mycket hon gjort för mig — hon kan allt. Och engång satte hon mig modigt i en taxi, körde mig ner till stranden uti en båt, drog igång aktersnurran, och jag fördes till en holme. Där var jag, simmade litet, drog mig fram en dag i sänder, min fru och dotter kom ett par gånger i veckan över viken till mig och hämtade proviant, vatten och post.

Hur vacker var inte naturen omkring mig, en liten fågel satt på min hand och ville inte lämna den. Kanske ville den tacka för smulorna den fått på matbrädet. Mycket har jag tänkt över den himmelska faderns goda ledning, han har gett skydd och ro: Jag var svag men tackade för hans nåd.

En sommardag fick jag en stor blombukett, den var vacker ännu den dag jag kom till sjukhuset och där jag låg en månad. Det var en värdig och stor bukett, säkert avsedd för en stor dag. Tack mina vänner Eino och Veikko i St Michel. Den fina sändningen ombesörjdes av skrivarofficeren Julia i Gamlakarleby.

Så tar vi en dag i sänder på försök, medan vi berättar minnen.

Rafael Kaislamaa

Oro och utopi

I staden Haugesund i Norge har statssekreteraren Per Høybråten hållit ett fördrag med rubriken: Full integration — en utopi! Det var ett föredrag fullt av goda synpunkter, redan i början förekom en sats som gav färg åt hela föredraget: »den vet bäst var skon trycker, som har den på». Här återger vi tills vidare endasta kommentarerna över föredraget och dem ger redaktören för Døves Tidsskrift, Thorbjörn Sander. En person som kan jämföras med vår Jarmo, stridbara unga män båda, som vet vad de talar om. Kommentarerna:

Statssekreteraren karaktäriserar vår organisation (dövförbundet) som ett oroselement. Det gör också vi. I stort sett har vi det intrycket att myndigheterna helst vill vara i fred. Oroselementen är i regel irriterande och det har varit en tendens att sätta dem i samma säck som bråkmakarena. Statssekreteraren säger emellertid att vår organisation är ett VÄRDEFULLT oroselement som HJÄLPER myndigheterna på rätt väg. I grunden är det just vår egen syn på saken. Vi kan aldrig tänka oss att folk på topp planet inom statsadministrationen har anledning att så sätta sig in i de dövas och hörselskadades situation att vår organisation skulle bli överflödig som »oroselement» inför myndigheterna. Men helst ser vi att vi kommer ett stycke vidare. Det är t.ex. möjligt att vår organisation i högre grad än hittills dras in i ett samarbete på så sätt att vi får uttala oss medan en sak ännu befinner sig på det förberedande stadiet. Vi vill ju så mycket hellre samarbeta än sända protester. Vi vill långt hellre vara med och förebygga feldisponeringar än trycka på alla knappar för att få ändrat något som blivit bestämt på högsta planet. Det sista är lika obehagligt för båda parterna. Statssekreteraren Høybråten har styrkt vår tro på samarbete.

Statsekreteraren ger också några allvarsord till borgarna i staten Utopia. Det är icke så få av dem i landet här. Han karaktäriserar det som utopi att alla döva skall kunna integreras i de hörandes samfund. Det gäller särskilt i skolärendet. Dessvärre gäller detta inte bara de döva utan också många hörselskadade. Frågan är om samhället skall tillrättalägga allting så att man inte har något val — att flexibiliteten inskränks till ett minium. Inom dövorganisationen lägger vi stor vikt vid förhållandet mor/barn eller hem/barn/skola. Vi vill gärna att barnet skall få en lycklig barndom, men huvudsaken är att barnet utvecklar sig till en harmonisk och socialt välanpassad människa. DET har vi svårt att uppnå när man i det längsta sluter ögonen för spädbarnets allvarliga handikapp. Behandlar det som normalhörande och placerar det i en skolsituation där barnet alltid skall vara handikappad. Vi vill inte avfärda det integrerade skolsystemet som en omöjlig väg. Men det är inte något tvivel om att specialskolan är det bästa systemet för många, både för döva och en stor del av de hörselskadade.

Th. S.

Det går bra i alla fall

Vår korrespondent i Villmanstrand har suttit hela sommaren som björnen i sin håla. Det är kanske tid på att masa sig upp på fötterna och visa sig för folk.

Rubriken här ovan härstammar från en schlager, jag lånade den för det går ju bra här. Naturligtvis uppstår ibland små upptakter till gräl både i föreningar och hemma, men man måste ju sträva framåt, absolut inte bakåt.

Det har i år varit en stillsam period. I början av året fortsatte teckenspråksklubben sitt arbete. Och till förmån för missionen har vi sytt och gjort hobbyarbeten. Våra manliga medlemmar var också med.

Tillsammans med dövföreningarna i sydöstra Finland firade vi valborgsafton och »stugan» var överfull.

Riihijärvi har stått medlemmarnas hjärta närmast, som nummer ett. Där har varit liv redan från januari. Och en bred brygga har byggts samt en brunn och gräsmattan lyser nysått grön. Seppo Tynkkynen, Eino och Kusti Leppänen har varit de flitigaste donarna denna sommar i Riihijärvi.

Under juli höll vi naturskydds- och rekreationsdagar för medlemmarna. Riihijärvi är de verkliga fiskarenas önskedröm (detta är inte skryt utan sanning). På en kort tid fick en styrka på fyra man precis 240 fiskar. För kvinnorna betydde det naturligtvis att börja rensa. När vi får gäster från Helsingfors för de alltid med sig hem ett halvt ämbar av vår fisk, sorgligt, sorgligt.

I augusti firade vi skördefest. Ca 40 personer fanns på platsen. De som reste hem lördag kväll gick miste om programmet, och det var synd sade de som stannat kvar. Programmakarna klagade inte heller fast de blev våta helt igenom. (Regnade det, eller föll de i sjön? Red. undrar).

Det har ofta talats om lunkandet i Tidskriften. Undertecknad lunkade en dag alldeles i misstag. Det var meningen att »bara gå» ett litet stycke, men det blev 6 km lunkande. I början lät det huh, huh, äh, äh och puh, puh. Men till slut upptäckte jag till min egen förvåning att det kändes skönt. Isynnerhet ryggen, som är min ömtåliga krämpa, kändes för varje steg bättre och bättre. Alltså heder åt lunkandet det är onödigt att påstå att man inte har tid, lättjan har styrt mig hittills. Tänk efter hur mycket hälsosammare det är att lunka än att äta värktabletter för att lindra plågor hos en kropp som styvnat av dem. Jag säger därför ännu en gång, den som inte tror att lunkandet är bra för människan, bör själv försöka det.

En ungdomsverksamhet har här tagit sina första steg, men därom kan jag intet berätta, jag har stått i bakgrunden och kokat kaffe.

Ingenting mera denna gång. Vi hörs när något hänt . . .

A. L.

DÖVAS VI VÄRLDSKONGRESS

hålles som ni minns i Paris under tiden 29.7.—5.8. 1971 i Unesco-palatset i Paris. Förutom de sedvanliga mötena och diskussionerna ser vi varje kväll konstnärliga högklassiga teater-, dans-, film- m.m. föreställningar utförda av döva från öst och väst. Utfärder ordnas, kortare i omgivningen och längre (1—2 veckor) till bl.a. Nizza, Marseille, Pyreneerna. Officiella språken är franska och engelska. Upp och studera språk, goda kamrater. »Bonjour Monsieur et Madame! Parlez-vous francais?»

Närmare upplysningar följer senare.

MÄNNISKORS SORGER OCH SVÅRIGHETER

Vi människor förändras hela tiden, från det vi föds tills vi dör.

Detta vårt liv utvecklas inte i jämn takt. Ibland gör vi ett långt hopp framåt och så händer det att vi möts av en deprimerande svårighet.

Under en natt kan en angenäm harmonisk husmor få ett sammanbrott och en skicklig och pålitlig arbetare kan bryta ihop vid sitt arbete. Oftast har det berott på en stor olycka, ett dödsfall, en operation o.s.v.

Vid en sådan vändpunkt förändras människan fullständigt men på olika sätt beroende på arten av det drabbande. Vi kan inte veta på förhand vad som skall inträffa redan i morgon. Kanske den dagen är den sista.

På det sättet råkade också jag ut för en oväntad stor sorg. Den dagen var klar men förvandlades till en svart dag, för att döden överraskade med sin ankomst. Ingen kraft kan motstå döden. Vi gråter, det hör till sorgen. Gud samlar våra tårar och förvarar dem i en gyllene skål. Under de svåraste stunderna behöver människan någon annans stöd och tröst. Vem annan kan i världen skänka tröst än Jesus.

Och trots sorg och vånda måste livet levas vidare.

Nina Paajanen

SPORT

DE INTERNATIONELLA FRIIDROTTSTÄVLINGARNA

VALPAS, Dövas idrottsklubb i Åbo, ordnande den 24 augusti internationella friidrottstävlingar i idrottsparkeni Åbo. Vädret var vackert och lugnt varför resultaten blev tämligen goda, bl.a. såg ett finskt rekord dagens ljus. Rauno Rantanen, Åbo stötte kula 5,4 kg hela 16,45 m. Rantanen vann också kula i allmänna serien med 14,25 m. Den svenska kulstötaren Bo-Göran Henriksson representerade det internationella inslaget. Många utlänningar hade lovat delta i dessa spel, men de gav återbud.

Resultaten står i finska spalten.

NATIONELL FEM-KAMP

Den 5.9.70 ordnade WELLAS, Vasa dövas idrottsklubb, nationell fem-kamp i friidrott. Det var regning och kallt väder vilket inverkade betydligt på resultaten. Här bör nämnas Vesa Hannus resultat 23,1 på 200 m.

Männens fem-kamp: 1) Eero Saarikoski 3014 p. (200 m 23,9, längd 636, diskus 30,58, spjut 48,28, 1500 m 4.31,4); 2) Vesa Hannu 2775 p. (23,1, 646, 25,96, 48,68, 5.13,8); 3) Kari Saarikoski 1937 p. (26,7, 482, 24,32, 23,60, 4.22,8).

Kvinnornas resultat i tre-kamp (mellan medlemmar): 1) Arja Saunamäki 1431 p. (100 m 15,2, längd 401, kula 7.98); 2) Anneli Jokela 1318 p. (15,2, 383, 7.25); 3) Kirsti Vuorimies 1017 p. (16,9, 294, 9.40).

DÖV BOXARE EUROPAMÄSTARE

Från STT meddelas att spanjoren Jose Hernandez i Barcelona blev Europamästare i lätt mellanvikt vid en match fredagkväll mot västtysken Gerhard Piaskow. Hernandez vann med teknisk knockout medan domaren avbröt vid 14 ronden.

Den spanska publiken hälsade Hernandez med starka ovationer, under hela matchen, men boxaren lät sig knappast bekomma, ty han är döv.

FEST

JAKOBSTADS Dövas förening anordnar kyrkodagar för döva i Församlingshemmet, Skolgatan 11, den 24—25 oktober med början på lördagen kl 19.

Pastor Savisaari och stadens kyrkoherde samt andra talare har lovat medverka. Välkomna!

Dövas kyrkodagar i TAMMERFORS 30.10.—1.11. 1970

Fredag
kl 19 i församlingssalen Näsinlinnankatu 26
Lördag
kl 10 Alexanderskyrkan
12 KFUK (NNKY) Hämeenpuisto 14
14 matpaus
18 församlingssalen
Söndagen
kl 11 Dövas förening

40-års jubileum i LAHTIS

den 11.10. kl 13.00 i restaurang Jukola, Rautatienkatu 15. Samma dag gudstjänst klo 10 i Församlingshemmet, Kirkkokatu 5. Prosten Lauri Paunu predikar.

HELSINGFORS Dövas förening ordnar en stor show-fest den 24 oktober kl 19 i Balders festsal.

På programmet mycket nytt, bl.a. visuell teater, pantomim, tävlingar bland publiken m.m. Dans.

Inkomsterna till förmån för Egnahemsfonden.

Alla hjärtligt välkomna!

HELSINGFORS Dövas förening ordnar en julbasar den 6 december i den egna lokalen.

HELSINGFORS Dövas förenings familjefest för medlemmarnas familjer den 13 december. Närmare upplysningar på väggtavlan i lokalen.

TIDSKRIFT FÖR DÖVA

Redaktör: Rea Stadius
Minna Canth gatan 1 A 11,
Helsingfors 25

De svenskspråkiga bidragen torde sändas till avdelningens redaktör senast den 7:de föregående månad.

KYSY SINÄ — ME VASTAAMME

Avaamme tässä uuden osaston — johan niitä osastoja on liikaakin, saattaa joku todeta. Mahdollista, mutta toimitukselle on tullut toivomuksia erityisen kysymys- ja vastausosaston aloittamisesta, koska tavallisiin aikakausilehtiin ei oikein viitsi lähettää kysymyksiä, jotka kiinnostavat vain meikäläisiä, noin kuuron kannalta katsottuna. Varsinkin yhdistystoiminnassa, jossa niin moni on innolla mukana, kaivataan tietoa monessa yhteisessä ja miksei yksilöllisessäkin asiassa.

Jokainen tietoa haluava voi lähettää kysymyksiä — toimitus yrittää sitten yhdessä etsiä vastausta.

Kysymys: Saako johtokuntaan ehdottaa henkilöä, joka ei ole yhdistyksen jäsen, mutta ilmoittaa liittyvänsä heti vuosikokouksen jälkeen.

Vastaus: Yhdistyksen johtokuntaan valittavan ei tarvitse olla edes yhdistyksen jäsen. Asia on toinen jos yhdistyksen säännössä on nimenomaan määrätty, että johtokuntaan voidaan valita vain yhdistyksen jäseniä.

Kysymys: Saako yhdistyksen puheenjohtajan puolison valita sihteeriksi, niinkuin eräissä yhdistyksissä on tapahtunut. Miten on heidän allekirjoituksensa laita. Mitä yhdistyslaki sanoo.

Vastaus: Puheenjohtajan puoliso voi hyvin toimia sihteerinä, ei yhdistyslaki siinä aseta esteitä. Ainoat ehdot nimenkirjoittajille ovat yhdistyslain mukaan, että he ovat täysiikäisiä ja hyvämaineisia.

Kysymys: Menetteleekö vuosikokouksen puheenjohtaja oikein ehdottaessaan jonkun jäsenen johtokuntaan. Eiköhän puheenjohtajan pitäisi olla puolueeton johtaessaan vuosikokousta.

Vastaus: Mitään ehdotonta määräystä ei ole. On ilman muuta selvää, että puheenjohtajan tulee olla puolueeton, mutta toisaalta hänelläkin on yhdistyksen jäsenenä puheja äänioikeus ja mikäli hän havaitsee, että yhdistyksen toiminnalle hyödyllinen henkilö on jäämässä ehdokasasettelussa syrjään, ei mikään estä häntä ehdottamasta tätä. Loppujen lopuksi jäsenet johtokuntaan valitaan äänestyksellä.

SHAKKI

KILPAILUKUTSU

Kansalliset pikashakkikilpailut järjestetään Tampereen Kuurojen yhdistyksen huoneistossa lokakuun 24 päivänä klo 11. Kilpaillaan kiertopalkinnosta, jota puolustaa Pertti Eskelinen. Lisäksi palkinnot I—III. Osanottomaksu 10 mk. Ilmoittautumiset 1/2 tuntia ennen kilpailua.

Tampereen Kuurojen Shakkikerho

Tampereen Shakkikerhon ja Hämeenlinnan Shakkipoikien välinen shakkiottelu on 24.10. klo 16.30 Tampereen kuurojenyhdistyksen huoneistossa. Samana iltana klo 19 on shakki-iltama samassa paikassa. Shakkikerho yhdessä Nuortenkerhon kanssa huolehtii ohjelmasta.

KAMERAPALSTA

PASI NIEMELÄ MENESTYI VALOKUVAUSKILPAILUSSA

Pohjoismaisen kongressin yhteydessä Örebrossa elokuun 10—14 pnä pidettiin valokuvauskilpailu. Kilpailuun oli lähetetty 12 kuvaa eri pohjoismaista eetupäässä Tanskasta ja Suomesta.

Kilpailun voitti Jens Batory Kööpenhaminasta 26 pisteellä »Tyttö silhuetissa» kuvallaan. Hän sai 200 R.kruunua.

II palkinto lankesi Pasi Niemelälle Jyväskylästä 18 pist. »Lampaan keritseminen» kuvastaan saaden 100 kruunua.

III palkinnon saivat tanskalainen Hensing H. Jörgensen ja Pasi Niemelä. Jörgensenin kuva »Koiran pää» ja Pasi Niemelän »Tyttö ja kissa» saivat molemmat 16 pistettä. He saivat jakaa keskenään 50 kr.

Onneksi olkoon, Pasi!

Kannattaa harrastaa valokuvaustaidetta. Se sopii kaikenikäisille.

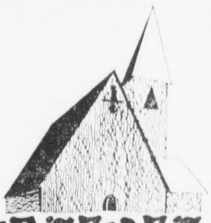

KIRKKOPÄIVIÄ

Perinteelliset kirkkopäivät järjestetään Tampereella 30.10.—1.11.

Ohjelma:

Perjantai klo 19 Näsin seurakuntasali Näsilinnankatu 26.

Lauantaina klo 10 Aleksanterinkirkko. Klo 12 NNKY Hämeenpuisto 14. Klo 14 ruokailu. Klo 18 Näsin seurakuntasali.

Sunnuntaina klo 11 Kuurojen Yhdistys Satamakatu 1 B.

Tervetuloa!

Tampereen kuurojen kirkkoneuvosto

PIETARSAAREN Kuurojen Yhdistys järjestää kirkkopäivät seurakuntakodissa Koulukatu 11, lokakuun 24—25 päivinä, alkaen lauantaina klo 19. Puhujina pastori Savisaari, kaupungin kirkkoherra ym. Tervetuloa.

Hyvä puolisoni, isäni ja pappamme

JALMARI PIILOLA

s. 13.5. 1897 Ylivieskassa
k. 12.8. 1970 K-S:n keskussairaalassa

Kaivaten

Helena
Leila, Tauno, Juha ja Jari
veli perheineen
muut sukulaiset ja ystävät

Kärsit hiljaa, nukuit hiljaa
sydämesi loppuun löi.
Loppui vaivat, joita kannoit
kärsivästi päivin, öin.

Siunaus toimitettu 23.8. 1970.
Kiitämme osanotosta.

YHDISTYSTOIMINTAA

Helsingin Kuurojen yhdistys. Suuri show-ilta lokakuun 24 päivänä klo 19 Balderin juhlasalissa. Ohjelmassa paljon uutta, mm. visuaaliteatteri, pantomiimia, yleisökilpailuja ym. Lopussa tanssia. Tulot Helsingin Kuurojen yhdistyksen omakotirahaston hyväksi. Kaikki ovat sydämellisesti tervetulleita.

Joulumyyjäiset pidetään joulukuun 6 päivänä omassa huoneistossa.

Perhejuhla jäsenistölle perheineen järjestetään joulukuun 13 päivänä. Tarkemmin seinäilmoituksessa yhdistyksellä.

Varkauden Kuurojen Yhdistys. Esitelmäpäivät lokakuun 10—11 päivinä Kansalaisopistossa, alkaen lauantaina klo 18 ja jatkuen sunnuntaina klo 12.

Tampereen Kuurojen yhdistys. Nuorten kerho järjestää railakkaat naamiaisjuhlat lokakuun 10 päivänä klo 19.30 yhdistyksen huoneistossa Satamakatu 1 B 2. Tervetuloa.

Yhdistyksen illanvietto lokakuun 17 päivänä klo 19 yhdistyksen huoneistossa. Ohjelmassa on pari esitelmääkin. Esitelmöimään ovat lupautuneet Runo Savisaari ja Boris Ström. Tervetuloa jälleen Tampereelle.

Mikkelin Kuurojen Yhdistys. Esitelmäpäivät lokakuun 17—18. päivinä yhdistyksen talossa Akkavuorenkatu 5, alkaen lauantaina klo 18. Hyvät esitelmöitsijät ja muutakin hyödyllistä on luvassa. Tervetuloa.

Lahden Kuurojen Yhdistys. 40-vuotisjuhla lokakuun 11 päivänä ravintola Jukolassa Rautatienkatu 15, alkaen klo 13. Samana päivänä klo 10 jumalanpalvelus Lahden seurakuntasalissa Kirkkokatu 5.

Kotkan Kuurojen Yhdistys r.y. Esitelmäpäivä lokakuun 18 p:nä klo 12 Kotkan Seurakuntakeskuksessa. Esitelmäpäivän aiheena on »Kuuro ja hänen elinympäristönsä». Mm. maisteri Eila Ahonen kertoo kaupungin hallinnosta sekä kuurojenyhdistyksen avustusanomusten käsittelystä kaupungin elimissä ja rouva Sinikka Niskanen selvittelee kuurojen sijoittumista työelämässä. Kirjanäyttely, jonka esittelee rouva Raija Nieminen. — Ravintolasta saatavana ruokaa, kahvia ja virvokkeita. — Lapsille järjestetään omaa ohjelmaa esitelmien ajaksi. — Vapaa pääsy.

Jyväskylän Kuurot r.y. Nuorten kerhon illanistujaiset lokakuun 24 päivänä klo 19 Puutarhakatu 10 B. Tervetuloa.

Kuopion Kuurojen Yhdistys. Esitelmäpäivät marraskuun 7—8 päivinä Kuurojenkoulussa. Päivät alkavat illanvietolla 7.11. 8.11. jumalanpalvelus klo 10. Esitelmöitsijänä mm. liiton toiminnanjohtaja Jaakko Väisälä.

Lappeenrannan Kuurot r.y. Hyvän käytöksen kurssi omille ja naapuriyhdistysten jäsenille kerhohuoneistossa Suonionkatu 13, alkaen lokakuun 31 päivänä klo 12, jatkuen seuraavana päivänä. Tervetuloa oppitunneille.

Mäntsälän Maatalousoppilaitoksessa

alkavat marraskuun 2 päivänä:

3-vuotinen maanviljelys- ja puutarhakoulu, joihin otetaan oppilaiksi 17 v. täyttäneitä kuuroja miehiä ja naisia.

Hakemukset on lähetettävä lokakuun 15 päivään mennessä osoitteella: SAARENTAUS ja on niihin liitettävä: 1) papintodistus tai siviilirekisteriote, 2) lääkärintodistus, 3) oikeaksi todistettu jäljennös koulutodistuksesta, 4) alle 21-vuotiaille vanhempien tai holhoojan suostumus, 5) muut mahdolliset todistukset ja suositukset, sekä 6) kotipaikkakunnan sosiaalilautakunnan lausunto.

Selostukset kouluista, kustannuksista ja oppilaspaikoista lähetään pyydettäessä.

Tauno Ratsula

SUURI SHOW-ILTA
24. 10. klo 19

Balderin juhlasalissa Aleksanterinkatu 12.

Ohjelma repäisevän hauska ja monipuolinen. — Tanssia.

Tervetuloa

Helsingin Kuurojen Yhdistys r.y.

HENKILÖASIOITA

Oletko myöhemmin kuuroutunut 40—45-vuotias mies. Kirjoita samanlaiselle naiselle. Nimimerkillä »Marjatta», os: Hämeenlinna, Lokero 62.

Kuurojen Lehteen tarkoitetut kirjoitukset on lähetettävä edellisen kuun 7 päivään mennessä osoitt.: Kuurojen Lehti, Lokero 62, Hämeenlinna.

Hämeenlinna 1970 — Kirjapaino Jaarli